

RA NGÀY CHỦ NHẬT

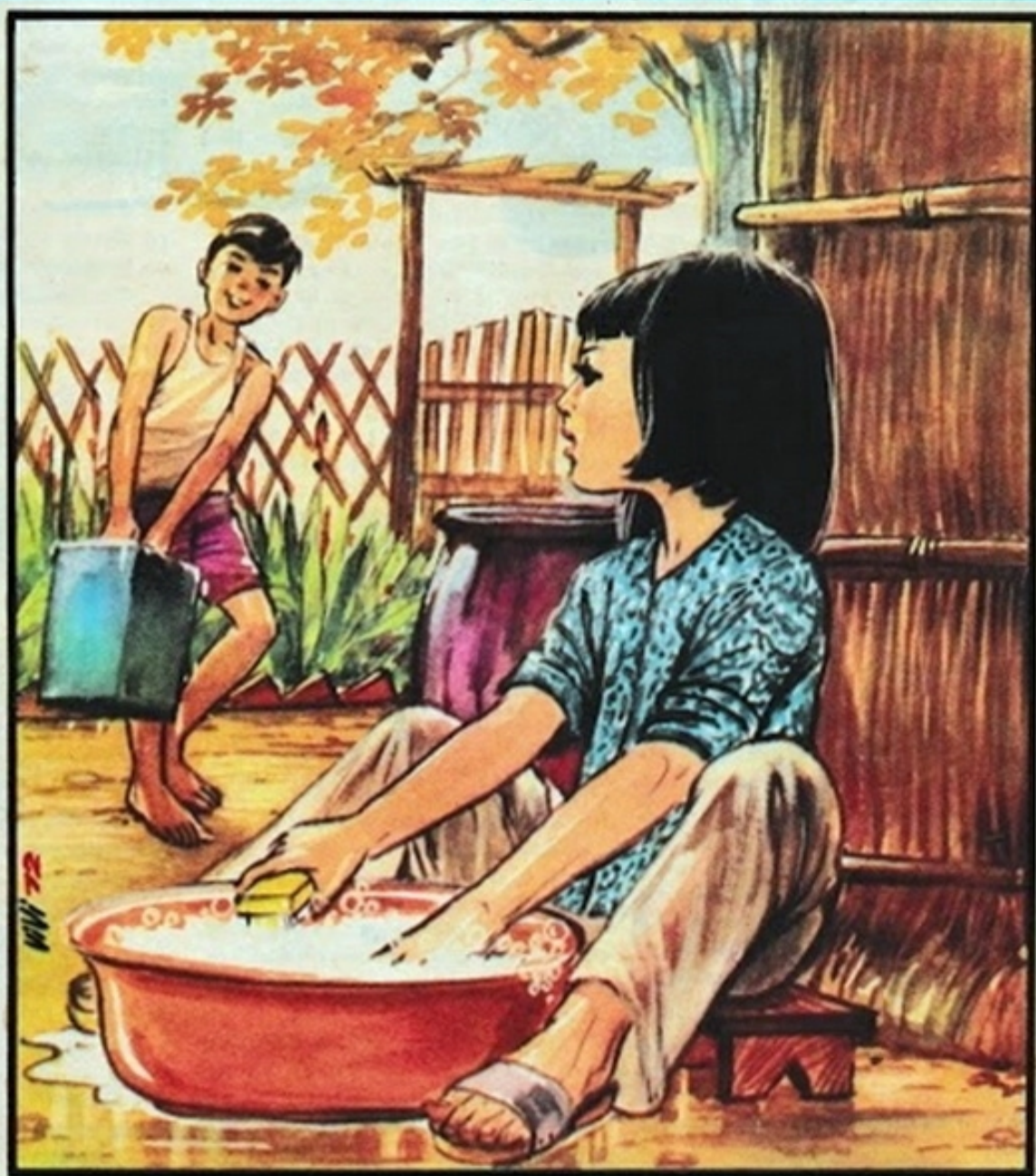
thiếu nhi

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên: NHẬT-TIẾN

Tòa soạn: 159, Thiệu Trị (Phủ Nhuận) Saigon — Đ.T. 42.152

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

Hộp Thư Vườn Hồng

Chị Đỗ Phương Khanh trả lời

Em Nguyễn hoàng Trang Ngọc — Saigon : Sao không ghé tòa soạn hỏi em. Dân bích chương nữa đi chứ, chú bé 1

Em Nguyễn tương Thụy — Cao Thắng : Đọc thư em, chị cũng buồn anh D.L.S. Sao anh ta lại chia rẽ vậy. Chị rất trọng kỹ thuật, kể từ người thợ mà đi. Chị có đọc câu: « Quốc gia hùng cường là nhờ ở những lương tâm trong sạch và những bàn tay lành lặn ». Đúng như em nhận xét, quốc gia mình rất cần chuyên viên kỹ thuật để canh tân và xây dựng xứ sở. Có lẽ anh chàng đó viết đang lúc không bình tĩnh, em nên chứng tỏ rằng không những về kỹ thuật em đã hơn, ngay cả về văn hóa, em cũng vững vàng hơn bằng cách không viết một bài xô lại anh ta, em nhé.

Em Trương minh Trí — Thủ Đức : Triển lãm nụ cười gửi bài không cần phiếu, em đừng cắt báo.

Em Hoàng Lan — Đà Nẵng : Chị vui mừng đón em vào Vườn Hồng. Với mục đích chị thấy có nhiều phương pháp đối phó lắm, nhưng vấn đề hiệu nghiệm thì chị không rõ. Khi chị viết tới đây, có một công dân Vườn Hồng tới chơi, chị hỏi hồi, và công dân ấy trả lời rằng buổi sáng ngủ dậy, chưa đánh răng, chấm một chút nước miếng vào, với sự tin tưởng rằng nó sẽ biến, thì nó sẽ biến thật. Nghe sao chép vậy, em đừng có phê bình chị đấy nghe em.

Em Hàn ngọc Diễm Thúy : Chú cô Bình rất cảm ơn em đã làm bài thơ chia buồn. Em đa cảm ghê. Em nghĩ tới chị như vậy, chị rất quý tấm lòng của em, nhưng quà chị đã tặng, em đừng hoàn tiền lại, chị buồn. Chị không thể tặng bình, mong em thông cảm.

Em Thiên Thanh — Mỹ Tho : Ý thơ của em rất hay. Nhưng vì không có vần điệu, cho nên nó biến thành văn xuôi ngắt vụn, chứ không phải là thơ tự do đâu. Em rất cần lưu ý. Em nên tham khảo thêm về thơ để có một ý niệm rõ ràng hơn mới được em à.

Em Nguyễn văn Ân — Cần Thơ : Báo bộ không thể thay đổi hình thức, và nhà đóng sách này cũng không nhận đóng lẻ, vì công việc bề

bộn, họ sẽ làm lẫn lộn của các em với nhau. Để chị kiếm một nhà đóng sách khác, rồi sẽ loan báo với các em.

Em Dương Như — Chợ Lớn : Chị gửi thẻ cho em rồi. Em có thể mua bộ 1 và 2 đóng rất đẹp gồm từ số 1 đến số 20 nơi nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon.

Em Lê thanh Bình — Gia Định : Tiểu sử chú N.T. đăng ở T.N. số 29. Em nên nghe lời ba, vì nước nhà sau này cần phát triển mở mang, rất cần chuyên viên kỹ thuật. Ý kiến của em về TN rất xác đáng.

Em Trương thị Ngọc Ánh — Mỹ Tho : Chị không thể chuyển thư cho em vì tác giả đã thôi viết ở T.N. từ lâu lắm rồi.

Em Nguyễn văn Cà Lơ — Phú Vĩnh : Luận hay hiện nay tòa soạn nhận được cỡ trên 100 bài, và mỗi tuần chỉ in được 1, 2 bài. Em đừng nóng ruột. Nên lập tính diễm đình. Xưa ông Khương Tử Nha ngồi câu cá trên sông Vị mãi đến trên 80 tuổi mới ra làm Tướng Quốc, cứ từ từ em ơi. Tuy nhiên, bài luận của em sẽ xuất hiện ở số 31.

Em Kim Phượng — Gò Vấp : 15 tuổi thì chính là T.N. lý tưởng đấy. Dù em biết T.N. trễ, em vẫn là Thiếu Nhi kỷ cựu vì em đã tìm tới mua từ số 1. Chị rất cảm động về lòng yêu quý mà em dành cho chị, và vui mừng đón em vào gia đình Thiếu Nhi.

Em Nguyễn sơn Hải — Đà Nẵng : Em phân chia thì giờ như vậy phải lắm. Chủ nên chơi ngày chủ nhật, còn các ngày khác phải học hành, dư thì giờ thì trau dồi kiến thức bằng nhiều phương tiện như đọc thêm sách báo v.v.. Ngay ngày chủ nhật nghỉ, cũng nên sắp xếp cách nào cho hữu ích thì dự định làm việc nghĩa, hoặc chơi đàn, hộp bạc bình thơ, viết văn v.v... cho tâm hồn thanh thoát thoải mái chứ không phải cứ chơi nghịch chọi phá ồn ào mới là chơi. Đọc thư em, thấy em biết suy nghĩ, cần nhắc chị mừng ghê lắm. Em cứ gửi thư về, chị rất hân hạnh được em tin cậy em à.

Em Nguyễn ngọc Thi — Saigon : Chị đã chuyển bài tới chú N.T. Những lúc rảnh rỗi, em tập viết thì chữ sẽ đẹp.

Em Đăng Tuấn : Em làm con cá khéo quá. Chị rất cảm ơn. Chị để ngay trước bàn viết, ai cũng cầm lên coi và khen ngợi.

Em Quế Hương — Chợ Lớn : Chị thương mến tất cả các em, vì các em đã là độc giả của Thiếu Nhi thì tâm

hồn trong sáng, nên thích tìm hiểu và học hỏi bằng sách báo lành mạnh. Chị không bao giờ ghét N.U. đâu. Sở dĩ thư từ chậm trễ chỉ vì chưa thanh toán xong nên kết thư đó thôi em à. Hòa khí là cần, em đừng giận nhau với chị của em, nghe em.

Em Vũ văn Luận — Đà Nẵng : 16 tuổi thì đúng là tuổi trong sáng mà lại vừa tìm hiểu biết để đọc Thiếu Nhi. Chị đã gửi Thư Mực, em lựa sách rồi gửi tiền về, nhà sách sẽ gửi sách cho em. Chị thấy sách dạy về đàn guitar có đến 7 thư, em lựa thì hơn. Muốn đánh điện tử, em ra bưu điện mua một mẫu giấy, trong có ghi thật vắn tắt và chính xác những điều em cần gửi đi, nhân viên bưu điện sẽ lo đùm em, và sẽ cho em biết số lệ phí. Chờ phi thư từ mới tăng, phải đến 100. Tóm em ẹ. Có mục bưu hoa rồi đó em nếu nó gì hay, em gửi về. Chị có bài dự thi được chọn đang mới có nhuận bút.

Em Dương văn Long, Biên Hòa : Vào gia đình và viết bài gửi cho T.N. là hai chuyện không liên hệ. Em không ở trong gia đình, cứ gửi bài không hề gì hết. Em gửi ngay bài nhé.

Em Ung Thánh Thế, Cần Thơ : Chị rất hân hoan chào đón chủ em mới. Em gửi về 1.300.1. chị sẽ gửi báo đảm này buy tới 1 tuần sau là em sẽ nhận được bộ 1 và 2. Em ra nhà bưu điện mua tiền, nhân viên sẽ ghi vào 1 tấm bưu phiếu, em bỏ vào bao thư, gửi báo đảm về bà Đỗ thị Phương (trong bưu phiếu cũng ghi tên người nhận là Đỗ thị Phương). Thôi đừng ám ức nữa nghe em. Kể ra cuộc tán ngộ giữa em và T.N. lý thú thật, chị đọc cũng thấy buồn cười.

Em Nguyễn Ngọc Anh, Tuy Hòa : Em gửi tiền về nhà sách, với địa chỉ rõ ràng, nhà sách sẽ gửi ra cho em.

Em Trịnh công Truyền, Chu Lai : Nếu sau 6 tuần mà không thấy bài, xin em gửi về bài khác. Viết và đọc nhiều văn sẽ lưu loát hơn nghe em.

Em Nguyễn Do : Loại sách về danh ngôn tư tưởng thường là do sự sưu tầm của tác giả cuốn sách. Vì những tư tưởng trong đó nhiều khi rất sâu sắc, phải do sự suy nghĩ của các học giả, triết gia thuộc nhiều thế hệ đó em.

Em Nguyễn thanh Xuân, Nhơn Trạch : Trong Vườn Hồng có nhiều em trai lắm. Tòa soạn không thể trả
(Xem tiếp trang bìa sau)

thiếu nhi

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ biên: NHẬT-TIẾN

Tòa soạn: 139 Thiệu-Trị (Phú Nhuận) Sài Gòn Điện Thoại 42.152

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi — Sài Gòn Điện thoại: 20.348

Mục Lục

BÀI	TRANG
— Thư chủ nhiệm	1
— của Nguyễn Hùng Trương	
— Nước lạt của Nhật Tiến	3
— Máy chiếu hình giản dị	
— Lê Công Phương	4
— Mozart thần đồng âm nhạc	
— Văn Việt (sưu tầm)	5
— Làm sao tránh được sởi	
— mũi và mau khỏi của	
— Lê dương Thạch	7
— Giải trí: Ô chữ lịch sử,	
trò chơi, Áo thuật	
— Thủ công: Những thắng	
hồ mùa rớt của Việt Mò,	
Tàu chạy bằng chong	
chong Phạm văn Rớt	10
— Trang Bùng Phùng Khắc	
Khoan Yếu Phú sưu tầm	12
— Con ve sầu Đặng Hoàng	
sưu tầm	14
— Vườn Hồng	16
— Di Phương Khanh phụ trách	
— Muốn hồng nghìn tỉa	18
— Bướm trong vườn	19
— Dự thi sáng tác	20
— P.R.T Phương tiện chuyên	
chở tân tiến trong đô thị	
— Trường Kỳ sưu tầm	21
— Tin Tin Mạo hiểm	
— Mỹ Châu	24
— Chỉ khuyên em	
thơ Tú Kếu	26
— Trang kỹ thuật	
của Đinh Electronics	27
— Nguồn gốc dân Việt Con	
Rồng Châu Tiên Tranh	
— Nguyễn Lễ	28
— Triển lãm nụ cười	30
— Tân toán học	
— Bách khoa phụ trách	31
— Đường lên núi Thiên Mã	
của Nhật Tiến	32

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Một độc giả viết cho chúng tôi: Cháu it có dịp đi xem hát. Vừa rồi, thi xong lục cá nguyệt và làm bài đúng, cháu được cha mẹ cho đi xem hát. Phim hay, nhưng tiếc thay, bên cạnh cháu có hai cô, có lẽ đã xem phim này một lần rồi, cười nói ồn ào, kể to trước cốt chuyện làm cho cháu không thể theo dõi trên màn ảnh. Cháu có xin hai cô vui lòng nói nhỏ lại, hai cô trả lời hai cô có tiền mua vé là có quyền nói chuyện, có quyền muốn làm gì trong rạp cũng được! Vậy xin bác chủ nhiệm cho cháu biết ý kiến để cháu khỏi phải thất vọng.

Các em thân mến,

Giá trị con người là ở chỗ biết trọng nhân phẩm mình và trọng người khác.

Chúng ta có quyền sống tự do, miễn rằng chúng ta đừng xâm phạm đến tự do của những người xung quanh.

Mỗi lần đi xem hát, các em nên nhớ ăn mặc cho đứng đắn, sạch sẽ.

Mua vé, nếu gặp lúc đông người, các em nên đứng xếp hàng thứ tự trước sau, đợi đến phiên mình, đừng bao giờ chen lấn, tránh cho người ngoại quốc có dịp khinh khi dân tộc mình.

Các em nên đi xem hát cho đúng giờ, đến sớm càng hay, khỏi phải làm phiền những khán giả khác. Còn gì khó chịu cho bằng, tuồng đã diễn, phim đã chiếu, lại còn nghe tiếng ồn ào, tiếng chân người, tiếng ghế cọt két, tiếng xin lỗi, tiếng than đau vì ngón chân bị đạp nhầm. Biết bao người phải ngưng xem để tránh cho các em vào.

Các em ngồi trong rạp hát, các em cũng nên ngồi ngay ngắn như khi các em ngồi trong lớp học chăm chú nghe thầy giảng dạy. Các em không nên nằm ngửa nghiêng trên ghế và đưa chân gác lên ghế trước mặt.

Các em nên im lặng thưởng thức tài nghệ diễn viên. Đừng nói chuyện ồn ào hoặc gây tiếng động làm phiền những người xung quanh.

GIỖ TỔ HÙNG VƯƠNG
uống nước nhớ nguồn

Hãy xem, nếu cần đi vệ sinh, các em nên đi rón rén, nghiêng mình xuống, xin lỗi những người ngồi gần bên và nhớ phân biệt phòng vệ sinh dành cho nam giới hoặc nữ giới.

Các em nên đợi khi hát xong hãy đứng dậy và, để khỏi làm phiền các khán giả khác còn đang nghỉ xem và nếu là tuồng hát, tránh làm buồn các diễn viên, các nghệ sĩ sân khấu.

Các em thân mến,

Người lịch sự lúc nào cũng có lễ độ, nhất là nơi công cộng như trong rạp hát, nơi quán ăn, chốn công viên, ngoài đường phố.

Càng lịch sự, lễ phép, biết tự trọng bao nhiêu, các em được mọi người quý mến bấy nhiêu. Bao giờ, các em cũng nên tỏ là người có giáo dục.

Thân mến
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

THẮC MẮC CỦA EM

HỎI: Em muốn biết tiểu sử của giáo sư Nguyễn Tài Năng? Có phải trước giáo sư có trông coi tờ *Thăng Cờ* hay không? Bây giờ có còn trông coi không?

TỪ VINH HOA
(Chợ Lớn)

ĐÁP: Giáo sư Nguyễn Tài Năng sinh ngày 8-1-1923 tại Long Xuyên (Cần Thơ), biệt hiệu Thanh Xuyên (xin các em đừng lầm với nhà thơ Thanh Xuyên tức giáo sư Phạm Việt Xuyên, Chủ nhiệm nhật báo *Tự Do*).

Hồi nhỏ, giáo sư Nguyễn Tài Năng trọ học tại nhà cụ Hồ Biểu Chánh, học dưới trường Lê Bá Cang (thiên nhiên).

và Pétrus Ký Saigon (khoảng năm 1938 đến 1942) và trường Việt Anh ở Huế.

Các hoạt động văn Hóa:

— Trong ban soạn thảo quyền văn Truyền Bá Quốc Ngữ (kỳ 2) của Hội Truyền Bá Quốc Ngữ.

— Trong nhóm chủ xưởng Phong Trào Mẫu Giáo Việt Nam giai đoạn sơ khởi.

— Hội viên hội Tộc Ký Việt Nam. (tác giả cuốn tộc ký V.N.).

— Ủy viên văn hóa, Xã Hội của Nghiệp đoàn Giáo sư Tư thục Sài Gòn.

— Đã dạy học ở các trường Phan Sào Nam, Duy Tân, (Saigon) Khiết Tâm (Biên Hòa), Văn Thanh, Văn Hóa (Tây Ninh), Chí Thiện, Minh Đức (Trảng Bàng), Phụ Huynh Học Sinh, Tân Văn (Cần Thơ) Long Hồ (Vĩnh Long), v.v...

— Hiện đã thôi cộng tác với tờ *Thăng Cờ* vì bất đồng ý kiến về đường lối, nội dung và đang hợp tác với nhà xuất bản Alpha viết sách khoa học cho Tuổi Trẻ.

— Các báo đã cộng tác: *Cựu Ám*

Cố Chiêu (Thời tiền chiến), *Thăng Bờm*, *Họa Mi*, *Thiếu Nhi*, *Đuốc Miền Tây*, *Tiếng Chuông*, *Đuốc Nhà Nam*, v.v...

— Các sách đã xuất bản: *Giảng văn* (lớp 7,6,5), *Văn phạm V.N.* (lớp 7,6), *Tốc ký V.N.*, *Ngữ Ngôn Nhi đồng*, *Tráng Sĩ Cò*, chú Chuột phiêu lưu.

— Sẽ xuất bản Non Sê & Gấm Vóc bằng hình ảnh.

HỎI: Xi măng xây cất nhà cửa làm bằng những chất gì? Ai sáng chế ra xi măng?

NGUYỄN VĂN SƠN
(Gia Định)

ĐÁP: Xi măng thuở ban đầu là một hỗn hợp của đá vôi và đất sét do một người Anh tên là John Apsdin nghĩ ra từ năm 1824. Về sau, tùy theo từng loại xi măng mà người ta cho thêm vào các hóa chất khác để mỗi thứ có công dụng riêng như xi măng trộn lẫn với than, cốc và quặng bauxit (quặng chứa nhôm) có tính chất mau khô và chống được nước biển và nước có tính acid. Xi măng có nhiều Silic chống được nước có tính Base. Ở VN người ta chế xi măng theo phương pháp như sau: Trộn 7 phần đá vôi và 3 phần đất sét (cả hai đã được nghiền nhỏ trước khi trộn). Sau đem nung đến 1200 độ bách phân để phân tích đá vôi thành vôi sống (oxit calci) rồi làm nguội và ủ trong bồn chứa. Cuối cùng cho thêm bột thạch cao vào rồi lại nghiền nhuyễn trước khi vữa bao.

HỎI: Không khí được cấu tạo bởi oxy và Nitơ. Vậy Oxy và ni tơ ở đâu mà ra? Do ai tìm ra?

N.N.N
(Đã Lọt)

ĐÁP: Oxy và Nitơ là hai nguyên tố có sẵn trong thiên nhiên. Hiện nay các nhà khoa học đã tìm ra được cả thấy 104 nguyên tố trong thiên nhiên cấu tạo nên tất cả mọi vật chất. Riêng nguyên tố Oxy (đường khí) được Joseph Priestley tìm ra vào năm 1774, và Nitơ (đạm khí) do D. Rutherford tìm ra vào năm 1772. Con việc khám phá ra trong không khí có chứa 1/5 và 4/5 Nitơ là do công của nhà Hóa Học người Pháp là Antoine Laurent de Lavoisier.

NƯỚC LỤT

□ Truyện ngắn của NHẬT TIẾN

Mưa đổ xuống vào lúc nửa đêm. Mái tôn ở trên đầu trước còn kêu lộp độp, sau rào rào như rang bắp. Máng nước ở ngoài sân, máng nước ở nhà hàng xóm tuồn xối xả. Gió thổi ù ù. Bầu không khí đang ngột ngạt trở nên mát rười rượi.

Người vợ tỉnh dậy trước. Nàng mở mắt nhìn theo bóng tối. Âm thanh rộn rã ở bên ngoài gây cho nàng một niềm vui bất ngờ. Nàng reo lên như một đứa trẻ :

— Mưa! ... Mưa cậu ơi!

Có tiếng người chồng âm ừ. Đèn bật sáng. Căn buồng chật hẹp đầy ních những đồ. Hai cái đi văng, một cái tủ, một cái bàn, mấy cái ghế, thập gạo, thùng nước, chạn, nồi, xoong, giầy và quần áo. Dưới đèn, mắt người vợ long lanh. Nàng nhìn lên mái nghe mưa rồi lại gọi :

— Cậu ơi... mưa.

Người chồng cau có :

— Mưa thì mưa chứ sao.

— Dậy mà xem lại còn. Sao chả hôm nào cũng mong mưa mãi.

Chàng mở mắt, tai lắng nghe tiếng nước vát lên mái tôn từng đợt rồi nói ngầy thơ :

— Ừ nhỉ. Mưa to quá. Anh đã bảo mà. Có đợt đâu không?

— Chắc là không đâu. Bây giờ mà ở nhà cũ thì cứ là khổ.

Ở giường bên kia, một thằng bé đã thò đầu ra khỏi màn. Rồi một đứa nữa. Chúng nó tí toáy với nhau :

— Chắc là có bão...

Thế là cả gia đình cùng thức dậy để nghe mưa. Trận mưa đầu mùa thật là to. Bây giờ thì tiếng nước đổ sầm sập xuống át cả tiếng máng chảy, át cả tiếng gió. Nước ngoài phố, nước trong ngõ, nước ở sân, cống không kịp tháo nên dâng lên. Hai vợ chồng nằm xuống nghe mưa rơi. Họ

vẫn ước ao như thế. Ban đêm lành lạnh lại có tiếng gió, tiếng nước chảy. Thật là thú. Chợt thằng bé reo lên :

— Nước lụt mẹ ơi!

Nàng choàng dậy. Dòng nước chảy từ từ qua kẽ cửa đổ vào nhà, lấp kín sàn si măng rồi ứ lên mái. Có chiếc guốc đỏ nổi lên dềnh như một cái thuyền. Rác rưởi trôi theo. Hai thằng bé cùng kêu :

— Lụt! ... lụt...

Hai vợ chồng cùng ngồi xôm ở trên giường. Họ vui vui nhìn theo mọi thứ bắt đầu giạt ra giữa nhà : cái chổi, cái vung nổi nhô, cái hót rác, guốc lớn, guốc nhỏ. Tất cả đều biết đi tung tăng, ở gậm bàn, ở cánh cửa, ở chạn bát, khắp mọi nơi. Căn phòng hóa lòng sông. Đi văng như nhà sàn. Rác rưởi và các thứ như thuyền bè. Thằng lớn vỗ tay :

— Guốc của tao ra đến cửa rồi. Cửa máy kẹt trong góc kia kia.

Thằng nhỏ không đáp. Nó ti hai tay lên cằm, nằm bõ xoài trên chiếu, giường hai con mắt đen như hai hột nhãn nhìn xuống mặt nước văng bọt, đỏ ngầu. Mưa vẫn không ngớt. Trời vẫn kêu sầm sập. Nước mấp mé cái xà ngang ở dưới chân bàn. Hai vợ chồng ngồi xem.

Bồng chàng kêu lên :

— Bài thơ của tôi.

Giọng nói của chàng hốt hải như một kẻ bị mất cấp. Chàng bước lên mặt ghế rồi bò lại phía bàn. Bây giờ thì chàng hốt hoảng :

— Bỏ bu tôi rồi. Tiêu mất bài thơ mới làm hồi tôi hôm qua.

Bà mẹ con cùng nhìn lại phía ấy. Nàng hỏi :

— Thơ thế nào?

— «*Tim nhau ở bốn phương trời...*»

— Tim ai?

— Tim nhau.

Vợ sảng :

— Thôi thế thì cho nó mất luôn. Già rồi mà lại cứ còn hay vớ vẩn.

Nhưng đứa nhỏ reo lên :

— Kia, kia kia bố kia.

Những cặp mắt nhìn theo. Có một tờ giấy trắng lật úp trời ở cạnh cái thùng. Chàng vui mừng :

— Đứng rồi, chắc gió nó bay xuống.

Rồi chàng chực vén quần. Vợ gắt :

— Này thôi đi, đừng có xuống. Xuống là cấm lên đấy.

Chồng ngán ngừ nhìn khoảng nước văng những bọt. Rác rưởi vùn trôi lều bều. Một lát sau :

— Ê, thằng Tin, mày khêu cho tao. Giấy mà ngấm nước thì phai hết mất mực.

Tin hỏi :

— Khêu bằng gì hở bố?

— Lấy cái thước đây này.

Chàng ném cho nó cái «*đúp dề xi mét*». Người nó nhòai ra. Cái thước đập lồm bồm trên mặt nước. Bố nó khuyến khích :

— Tí nữa... mày nhòai cái tay ra nào. Ấy... ấy... khéo chìm bấy giờ. Chìm là chết đùn đó.

Thằng bé cong cả hai chân về phía móng. Một tay nó bám vào mép divan. Một tay nó xoài mãi về phía trước. Người vợ có đôi mắt đẹp như mắt bồ câu thích thú nhìn công trình nó. Phai mất công lắm nó mới vớt được. Tờ giấy ướt đầm đìa. Chàng hỏi :

— Thế nào, có phai mực không? Nó giờ ra:

— Ừ thôi bố à.

— Đọc thử tao nghe xem nào.

Nó soi ở dưới ánh đèn :

— Chè mười đồng, mỡ tám đồng, rau ba đồng...

Chàng ngoác lên :

— Hở, cái gì?

— Chè mười đồng...

Nàng phá lên cười. Nàng kéo chồng nga xuống mặt gối, ngón tay búp măng ngoáy vào nách :

— Giấy biên tiền chợ của tôi đây.

Anh chàng bên lên. Rồi bực tức. Chàng nhồm đậy leo sang mặt bàn. Bối ở đồng sách. Nàng càng làm cho chồng cáu hơn :

— Mày đọc nốt thơ của bố mày cho tao nghe xem nào. Bài *Tìm nhau* này hay đấy.

Bây giờ thì chàng đã xấn quần nhẩy xuống đất, lội nước lồm bồm. Nàng kêu lên :

— Gớm khiếp ! nước bẩn như thế mà bỏ ngay xuống.

Chàng cầu nhàu :

— Tôi tìm bài thơ.

— Tìm rồi thì ra ghế mà ngủ. Đừng có leo lên đây nữa, không có được đâu.

Chàng không thèm nghe. Ông quần xắn đến đầu gối, cánh tay sấn đến khuỷu. Lưng chàng cứ cong mãi xuống để tìm ở gầm bàn, gầm tủ, gầm giường. Cái thước khoảng vào nước kêu lùm bùm. Một lát, chàng vớt ở một góc giường ra tờ giấy loang lổ mực xanh. Cái thước được giờ ra giữa ánh đèn :

— Đây rồi ! Chưa... Chưa việc gì...

Vợ cài kỹ màn lại :

— Đây, rồi ngồi ở ghế mà ngủ với thơ. Đây không cho lên nữa đâu.

Hai thằng con thương hại nhìn bố. Quần vốn ống cao, ống thấp. Có cái cọng rác bám ở bụng chân. Guốc dép trôi ở chung quanh. Nước vắn đỏ như rang bắp ở trên đỉnh đầu. Được cái giới mưa nên không có muỗi.

Bố chúng nó đành ra ngồi đọc thơ ở trên ghế.

NHẬT TIẾN

LÝ DO

Ông hỏi bà :

— Tại sao bà lại vỗ tay mãi cho cái cô nữ diễn viên này, cô ấy chơi dở quá mà ?

— Đúng đấy, nhưng tôi muốn coi lại cái áo dài của cô ta.

MÁY CHIẾU HÌNH GIẢN DỊ

Dụng cụ :

— 1 thùng vuông (lớn càng tốt, như thùng sữa *feremost*) được khoét như hình vẽ.

— 1 bóng đèn cũ, hư rồi và phải là bóng trong (lớn) được khoét phần dưới bóng đèn.

— 1 tấm gương hình chữ nhật lớn nhỏ cũng được.

Cách làm :

a) lấy bóng đèn đã đục phần dưới bóng rồi đổ nước vào, đặt vỏ thùng (coi hình vẽ).

b) dùng dao khoét 2 lần dài khoảng 2 đến 3 cm tùy theo chim lớn hay nhỏ. Khi để phim vào hai lần trên các bạn nhớ để phim ngược

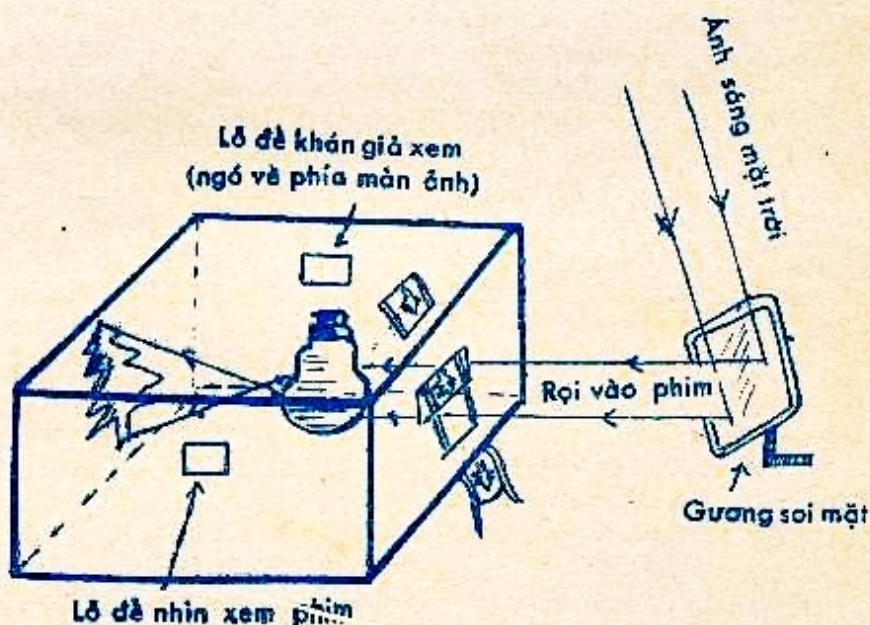
đầu xuống tức là để hình người lộn đầu xuống. Khi chiếu hình sẽ ngay lại nghĩa là hình người đầu quay lên trời.

c) Dùng gương phản chiếu ánh sáng mặt trời để chiếu vào phim (coi hình vẽ). Nếu các bạn dùng đèn điện chiếu phim thì phim không đủ ánh sáng để in lên màn ảnh.

Các bạn nào muốn cho hình được rõ các bạn dùng giấy hay vải trắng dán lên màn ảnh.

Như thế chúng ta sẽ được một máy chiếu bóng hoàn hảo. Chúc các bạn thành công.

LÊ CÔNG PHƯƠNG
370 Trần Hoàng Quân
Chợ Lớn

Đục bỏ phần này (lấy tim đèn ra)

Đâm cây kẹp vào hai lỗ này (hai lỗ có sẵn)

Đổ nước vào.

MOZART (1756-1791)

THẦN ĐỒNG ÂM NHẠC

VĂN VIỆT Sưu tầm

(SƠ LƯỢC TIỂU SỬ : WOLFGANG AMADEUS MOZART sinh năm 1.56 tại Salzburg, Úc Đại Lợi, chết năm 1791 (tho 35 tuổi), ông có khiếu âm nhạc từ năm lên 3 tuổi và năm lên 4 đã bắt đầu soạn được 1 bản nhạc ngắn, bắt đầu lòng danh từ năm lên 6 tuổi sau những cuộc di trình diễn khắp mọi nơi cùng với chị và thân phụ. Trong suốt đời, Ông đã sáng tác được hơn 600 nhạc khúc gồm đủ mọi thể điệu : hòa tấu, độc tấu, tứ tấu, thánh nhạc và nhạc kịch).

Một buổi sáng tháng giêng bằng già năm 1756, cách đây vào khoảng hơn 200 năm, tại thành phố Salzburg Úc-Đại-Lợi, 1 người khoác chiếc áo choàng len, đội nón nỉ đang cố dần bước trong bão tuyết để tới nhà thờ, trong tay ôm chặt 1 đứa bé học trong mấy lần chần. Khi người đó bước vào nhà thờ, lúc đó chỉ lựa thừa có mấy người đang lặng lẽ quý gồi cầu nguyện và không một ai để ý tới người vừa bước vào, người đó là Leopold-Mozart, một nhạc sĩ của Tòa Tổng Giám Mục, ông đến để dự thánh lễ mừng chúa Cứu thế với đứa hài nhi mà sau này trở nên 1 nhạc sĩ lừng danh được cả thế giới biết tiếng mang 1 cái tên thật dài : Johannes Chrysostomus wolfgangus Theophilus Mozart (tên tắt là Wolfgang Amadeus Mozart).

Cha đứa bé là trưởng ban nhạc của Tòa Tổng Giám Mục, hàng ngày sau khi trình diễn nhạc xong, ông thường dẫn bọn về nhà để tập duyệt thêm về : ống tiêu, vĩ cầm. Đôi khi họ cũng sáng tác những bản nhạc hay và tập hòa nhạc ngay tại nhà, trước khi trình diễn, nên ngay từ khi mới lọt lòng cậu bé Wolfgang (tên gọi tắt trong gia đình) đã sớm được nghe những điệu nhạc tuyệt diệu. Khi Wolfgang lên 3 tuổi, cha cậu mới bắt đầu dạy Hanner (Maria Anna), chị cậu, những bài học về nốt nhạc trên những phím của Dương cầm. Mỗi ngày gần nửa giờ cha cậu dạy con gái những ý nghĩa của nốt đen và trắng trên 1 bản nhạc. Trong lúc chị học, cậu đứng bên cạnh cha và

Bức họa Chân Dung MOZART do Joseph Lange một họa sĩ người Đức mến tài ông vẽ.

nghe giảng, khi chị học xong, cậu kiễng chân, gõ vào những phím đàn rồi cùng với chị hòa chung vài nốt nhạc. Cha cậu giật mình vì ông không thể ngờ rằng 1 đứa bé lên 3 như cậu lại có thể dồn được 1 khúc nhạc mà không cần ai chỉ dẫn. Khi kể chuyện lại với vợ, Ông nói : « Chắc con gái của chúng ta đã có sẵn khiếu về âm nhạc. » « Chúa đã ban cho nó mẹ cậu trả lời.

Từ sau đó, ^{cậu} không có thể xa được cái đàn dương cầm đó, cậu say mê âm nhạc hơn là chơi những món đồ chơi của những đứa trẻ, ^ở tuổi như cậu và kể lúc nào chơi đồ chơi với các bạn, cậu cũng chỉ chọn những

thứ đồ chơi có âm nhạc. Cha cậu nửa mừng, nửa lo, và bắt đầu dạy cậu về âm nhạc khi cậu vừa 4 tuổi. Cậu học rất chóng, chỉ sau 1 thời gian ngắn cậu đã soạn được 1 bài nhạc hòa tấu, đó là 1 điệu nhảy rất thịnh hành ở thời đó, lời do cha cậu biết và chị cậu rất sung sướng và lấy làm hãnh diện về tác phẩm đầu tay đó, có hứa giữ suốt đời.

Một hôm, cha cậu mời Ông Herr Schachtnes, 1 nhạc sĩ thời kèn Trompet trong ban nhạc của cha cậu về nhà ăn cơm, hai người thấy Wolfgang đang cầm đầu hí hoáy viết, cha cậu hỏi : « Con đang làm gì đấy ? »

— « Con đang soạn sắp xong một

bản nhạc» cậu trả lời. «1 bản nhạc là cha cậu nhắc lại với 1 giọng nửa kính ngạc, nửa nghi ngờ, rồi ông cầm tờ giấy lên xem, ông đưa cho bạn rồi cả 2 cùng cười vì trên tờ giấy lem đầy mực cậu viết những nốt nhạc đề lên, rồi từ chỗ cười họ chuyển sang đến ngạc nhiên sau khi đọc hết những nốt nhạc: cậu đã soạn 1 bài hòa tấu hoàn toàn và có thứ tự về tiết điệu.

«Wolfgang con yêu! Chúa đã được đền bù món quà tinh thần Chúa đã ban cho con». Cậu ngược nhìn cha mỉm cười sung sướng, đối với cậu không có khích lệ nào quý giá bằng những lời nói của cha cậu. Tối hôm đó, cả 2 cha con mãi mãi hòa bài hòa tấu mà cậu vừa sáng tác cho mãi tới khuya cậu mới hôn phớt nhẹ lên mũi cha rồi lên giường nằm ngủ.

Một lần, cha cậu dẫn 2 chị em đến Munich để trình diễn hòa tấu, lúc đó cậu đã lên 6, trong chuyến trình diễn, gia đình Mozart được 1 vinh dự lớn nhất là được mời đến để trình diễn trước một nhân vật quan trọng nhất của nước Úc: Hoàng tử Joseph. Khi chiếc xe mã của Hoàng tử Joseph phải đến đón cha con cậu thì cả 2 chị em đã sẵn sàng trong bộ quần áo đẹp nhất, người hầu cận đỡ tay chị cậu dắt lên xe, và phải bế nhắc cậu lên vì cậu còn nhỏ quá. Khi đến cung điện, cậu đã thấy đông nghẹt thính giả đang nóng lòng đợi nghe buổi hòa tấu, cậu kéo ghế trước chiếc dương cầm, ngồi xuống và bắt đầu dạo khúc nhạc hòa tấu, bên cạnh, trước 1 chiếc dương cầm khác, chị cậu cũng bắt đầu hòa theo. Hoàng tử Joseph đứng giữa 2 chị em cậu lắng nghe tiếng đàn thánh thót. Không để ý đến việc gì khác, cậu say sưa thả hồn theo tiếng nhạc và đàn rất hay. Khi hết bản, những tiếng vỗ tay hoan hô vang dậy khắp cung điện, rồi những món quà tặng khen thưởng tới tấp rơi vào 2 chị em cậu. Khi trở về, cậu sung sướng kể lại cho mẹ nghe những buổi trình diễn và khoe những tặng phẩm cùng giấy khen.

Một hôm, khi cậu thấy cha dan Ông Herr Schachtner về nhà để cùng tập dượt, cậu sung sướng reo lên: «Hòa nhạc! Hòa nhạc!» rồi chạy đi

Bản thảo của 1 đoạn bản nhạc « Sacred Madrigal » Mozart

sáng tác tại Luân Đôn năm 1765 lúc ông lên 9 tuổi.

lấy cây đàn vĩ cầm xinh xắn tới ngồi cạnh chị và sẵn sàng đợi cuộc hòa nhạc. «Thôi hôm nay con tạm nghỉ» cha cậu âu yếm nói, rồi ông nói tiếp: «Hôm nay, Ba, Bác, và chị con phải được hòa tấu» để tuân tới trình diễn trước Đức Tổng Giám Mục» rồi thì họ ngồi vào chỗ, sửa lại dây đàn để bắt đầu tập dượt nhưng cậu vẫn ngồi yên chỗ cũ và không chịu rời phòng như ý cha cậu, «Con không được làm rộn chúng ta.» Cha cậu nghiêm khắc mắng, «Con chưa có thể hòa tấu vĩ cầm được» nghe vậy cậu bắt đầu khóc nức nở, thấy vậy Ông Herr Schachtner bèn nói với cha cậu cứ để cậu thử dự cuộc hòa tấu xem. «Được, con có thể ngồi lại hòa chung với chúng ta, nhưng con phải dõn khỏe không được át tiếng người khác nhá!» cha cậu cười nói.

Cuộc tập dượt bắt đầu, Wolfgang lặng lẽ kéo vĩ cầm, đến nửa chừng, Ông Herr Schachtner kéo vĩ cầm mỗi lúc một nhỏ dần rồi bỗng nhiên ngưng hẳn, cha và chị cậu cũng ngưng đàn và ngạc nhiên khi thấy Schachtner tự nhiên nghỉ, tất cả lắng tai nghe 1 mình cậu dạo nốt khúc nhạc còn lại, khi bản nhạc dứt, cả 3 lắc đầu ngạc nhiên thán phục, cha cậu cảm động rơm nước mắt, còn ông Schachtner nói: «Chúng ta phải lo săn sóc cẩn thận mầm non này. Sau này Wolfgang sẽ làm cho thế giới kinh ngạc về nhạc của nó».

Rồi 1 vinh dự thứ hai đến với gia đình cậu, 2 chị em cậu được mời đến hòa tấu trình diễn cho Hoàng Đế Francis Đệ 1 và Hoàng Hậu Maria Theresa nghe tại cung điện ở thành Vienne. Phần lớn trẻ con đều run sợ khi phải trình diễn trước vua và hoàng hậu tại 1 cung điện rực rỡ huy hoàng mà chúng chưa bao giờ được đặt chân tới, nhưng chú nhỏ Wolfgang thì không, chú vẫn phớt tình như thường. Lần đi trình diễn này có cả mẹ cậu theo. Cha mẹ cậu rất hồi hộp khi trình diễn chị em cậu trước Đức Vua và Hoàng Hậu, cậu thản nhiên chạy lại bên ngai vàng, trèo lên lòng Hoàng Hậu ôm hôn bà, Hoàng Hậu vui mừng ôm lấy cậu giới thiệu cậu cùng gia đình với các Hoàng Tử và Công Chúa. Khi tới lượt Wolfgang trình diễn, cậu bình tĩnh đến ngồi trước Dương cầm, hơi cong lưng xuống và say sưa dạo nhạc, cả Hoàng gia ngồi yên, ngạc nhiên lắng nghe một đứa bé đang dõn những tiếng đàn tuyệt diệu, chị Hanner triu mến nhìn cậu và hồi hộp chờ tới lượt. Đức Vua và Hoàng Hậu rất cảm kích trước tài ba của chú nhỏ nhà Mozart và mời hai đứa trẻ đến trình diễn lần nữa cho toàn thể triều đình nghe.

Công Chúa Marie Antoinette rất mến Wolfgang, và cậu cũng vậy, trong những buổi không phải trình diễn, hai đứa trẻ thường hay nô đùa

hay dạo chơi với nhau. Có lần Wolfgang trượt ngã ~~trong~~ lúc nô đùa trên thảm cỏ trơn bóng, công chúa vội nhào người ra đỡ lấy cậu, cậu nói: « Cảm ơn cô, cô rất ngoan, nhón lên tôi sẽ cưới cô! » Hoàng Hậu nghe thấy phì cười và hỏi: « Tại sao con mến nó? » cậu đáp: « Tại cô ấy tốt đối với con. Con ngã cô ấy chạy lại đỡ trông khi chị con chỉ đứng nhìn ».

Có lần, trong dịp đến trình diễn tại La Mã cùng với cha, Wolfgang dự lễ Thánh lễ rất quan trọng tại Thánh Đường nổi tiếng Sistine. Trong suốt buổi lễ, cậu không để ý gì đến sự vật chung quanh và chỉ chăm chú lắng nghe trường khúc « Miserere » được đại hòa tấu và đại hợp xướng trong buổi lễ để cổ thâu thập những âm thanh, điệu nhạc vào trong óc. Tan buổi lễ, cậu vội vã trở về nhà, lấy giấy ghi lại tất cả Trường khúc đó bằng những nốt nhạc trong óc cậu. Vài hôm sau cậu trở lại Thánh đường và may mắn

Austrian Information Service

Ngôi nhà ở Salzburg nơi Mozart sanh trưởng

được nghe lại bài Trường khúc « Miserere », đỡ bài nhạc cậu ghi nhớ trong mũ để so lại, cậu chỉ thấy có một vài nốt nhạc không quan trọng cần sửa lại...

Rồi cậu chuyện về việc làm của cậu được lan truyền khắp thành phố La Mã cổ kính, nhưng không một ai tin, sau cùng người ta phải đem bản nhạc của cậu so với bản chính của Thánh đường: cả hai bài đều giống nhau không sai một nốt nhạc.

Lớn lên, Mozart sáng tác bằng đủ mọi thể điệu: ông viết các hòa tấu khúc, tấu khúc, thánh nhạc và nhạc kịch. Tất cả nhạc phẩm của ông đều tràn đầy âm điệu du dương, thanh nhã phản ánh tư cách thanh lịch của ông.

Nếu bạn có dịp đến thăm khu phố nhỏ ở Salzburg, bạn nên đến xem nhà Bảo tàng Mozart, tại đây bạn sẽ được trông thấy chiếc đàn vĩ cầm nhỏ xưa cùng chiếc dương cầm của Mozart dùng lúc thiếu thời, những vật thường Mozart dùng, khen tặng trong những chuyến trình diễn. Ông là một thiên tài âm nhạc sống và lớn lên ở Salzburg trong tuổi mà chị ông vừa giữ một đàn.

VĂN VIỆT

LÀM SAO TRÁNH ĐƯỢC SỞ MŨI VÀ MAU KHỎI.

Về mùa mưa, trời lạnh thường có 5 người thì hết 4 người sở mũi.

Có người bị vài ngày, một tuần và hơn cả tháng tùy theo cách họ điều trị.

Đại khái, người ta chịu đựng và bất cần, không ai lo phòng ngừa hay chữa trị cẩn thận mà cứ để tự nhiên « nó đi cũng như « nó đến ».

THẾ NÀO LÀ SỞ MŨI?

Sở mũi thường (rhinite aiguë hay coxysa hay rhume de cerveau) là do màng nhầy ở mũi bị sưng.

Có nhiều nguyên nhân nhưng thường nó hay xảy ra sau khi bị lạnh (nhất là ở chân).

Hình như bệnh do một vi khuẩn không thêm đi cùng với loại Staphylococcus và pneumocoques.

Nó luôn luôn sinh rạp sâu sáng lợi dụng cơ thể suy yếu, dù chỉ một chút, để tấn công với sự đồng lõa của cái lạnh (nhất là cái lạnh ẩm ướt).

các luồng gió, sự mệt mỏi, ẩm thực sai lầm và truyền nhiễm.

Người ta biết trước những dấu hiệu của bệnh sở mũi: hắt xì hơi, đôi lạnh, ề ề mũi, chảy nước mắt, ngứa ngáy ở xoang, trong họng, khàn cái. Chứng đó, các bạch huyết cầu rất đông đảo, kéo nhau chống sự nhiễm bệnh. Chúng bị chết hàng trăm hàng ngàn và nhập bọn với hàng ngàn tế bào chết và chất nhớt để tạo thành nước mũi chảy. Đây là giai đoạn nhĩ của bệnh rồi.

Sự diễn tiến của nó bình thường lâu từ 5 đến 6 ngày là hết.

Nhưng ít người chịu chữa chạy cẩn thận và họ không biết rằng sở mũi kinh niên, xoang viêm, sưng họng, nhĩ viêm, sưng khí quản sưng cuống phổi cấp tính.

LÀM SAO PHÒNG NGỪA?

— Nên sống ngoài trời thường, cơ thể sẽ được kích thích dễ dãi tự vệ hơn.

— Tập thói quen tắm rửa nước lạnh. (tắm douche rồi chà sát thật mạnh)

— Tập thở mũi sáng, mỗi tối, nó bao giờ cũng hít vào bằng mũi,

ngủ nơi thoáng khí.

— Âm thực quân bình đầy đủ sinh tố A, B và C, tránh thuốc lá (hay hút rất điều độ)

— Tránh xa những người có triệu chứng sở mũi.

— Tránh các phòng trống quí và các luồng gió lạnh.

— Ăn mặc đủ ấm nhưng đừng quá đáng, đi giày không thấm nước.

LÀM SAO CHỮA TRỊ?

Ở riêng một phòng và nằm nghỉ.

— Ăn phải cháo, uống nhiều và uống nóng.

Lúc đầu tắm nước ấm rồi cho thêm hai ba lần nước thật nóng, nếu không thì rửa chân bằng nước rất nóng có pha bột hạt cải càng tốt.

— Cứ đứng để bị lạnh.

— Nếu bệnh chuyển xuống ngực, đắp gạc nóng lên lồng ngực và cổ.

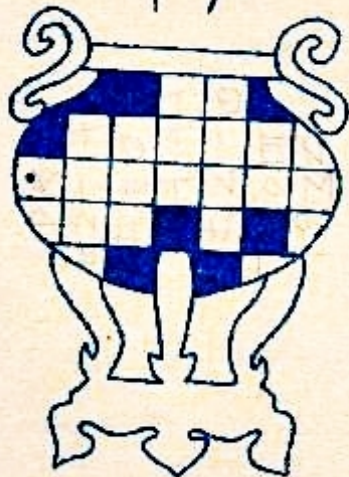
— Hít mũi luôn nhưng đừng làm mạnh, bịt lỗ mũi hỉ bằng lỗ kia để tránh biến chứng nhĩ viêm.

— Trở về đời sống bình thường không gò ép.

LÊ DƯƠNG THẠCH

GIẢI TRÍ

Ô CHỮ LỊCH SỬ

TRẦN LINH NGÀ phụ trách
thiếu nhi/S

GIỎ TỎ HÙNG VƯƠNG

NGANG:

A — Vị vua thứ tư đời nhà Nguyễn

B — Tiếng chỉ các thế hệ trước trong gia đình ta.

C — Quốc hiệu nước ta

D — Trên em — Hát — Xê

E — Hát — Một la mã

ĐỌC

1. Dùng đũa đưa đồ ăn vào miệng

2. Khu vực hành chính trong nước chia làm nhiều quận

3. Con lợn (viết ngược)

4. Ba Tê

5. Chỗ cao nhất

6. EA — Một gậy

7. NMC

TRÒ CHƠI CHỌN LÁNG GIỀNG

Mẹ thầy Mạnh Từ xưa ở láng giềng với một người mồ thit lợn. Thầy Mạnh Từ còn nhỏ, ngày ngày chơi ngoài sân, xăn quần xăn áo bắt chước anh đồ tể, cặm thanh tre giả làm dao, để một khúc củi ra đề... chọc tiết.

Lại một hôm có đám ma đi qua, thầy Mạnh về cũng trịnh trọng khiêng một cái sọt từ sân ra sau vườn, rồi đặt sọt bên một khóm chuối mà khóc than thảm thiết.

Bà mẹ sau khi đã suy nghĩ về « con lợn củi » và tiếng khóc « Hờ... ở... cha ơi! » của con, liền dọn nhà đến xin làm hàng xóm với một ông thầy Đồ. Lúc bấy giờ thầy Mạnh tha hồ bắt chước: tập tành lễ nghĩa, nấu sủ sôi kinh. Nhờ vậy mà sau này mới nên bậc hiền triết.

Gần đến thì rằng Các em hẳn cũng muốn chọn bạn láng giềng ngoan

ngoan, giỏi đang đề tập nhiệm lấy cái hay chữ ai lại muốn ở gần những người chẳng ra gì.

CÁCH CHƠI

Các em đứng thành một vòng tròn. Ai cũng có hàng xóm láng giềng rồi cả đây nhé: láng giềng bên phải, láng giềng bên trái. Em A chưa có nhà ở, đứng giữa vòng. A đứng tại chỗ hỏi B trong vòng: « Anh có thích người láng giềng của anh không? ».

B: « Láng giềng của tôi ư? Khốn nạn! Ai mà thích được con người ấy! ».

A: « Láng giềng bên phải hay bên trái? »

B: « Cái anh bên phải này này. »

A: « Vì sao anh không thích người ấy? »

B: « Lái còn vì sao! Anh ta lười chày thày ta; từ ngày đến ở đây, tôi chưa nghe tiếng anh ta đọc sách bao giờ. Mà đã ba tháng nay, anh ta mới tắm hai lần. Ở hàng xóm với anh ấy thì chỉ khổ cho cái mũi của tôi thôi! »

A: « Thế anh có muốn đổi láng giềng không? Anh muốn đổi lấy ai nào? »

B: « Còn phải hỏi! Tôi muốn đổi cho cái anh tốt nết kia kia. »

Bất thần B đảo mắt chỉ một em khác. Lập tức, em láng giềng « tốt nết » và em « lười biếng » phải cùng chạy đổi chỗ cho nhau. Phải nhanh chân lắm mới được, bởi vì em A không có nhà, đứng giữa vòng, chỉ rình em nào chậm chạp là tranh lấy nhà ở đó thôi. Ai chậm chân để mất nhà phải ra đứng giữa vòng. Và lại chịu khó hỏi dò, ắt sẽ thấy lắm anh láng giềng tệ hại:

« — Ô! Cái anh láng giềng bên trái của tôi hư lắm. Anh ấy chẳng thật thà tí nào, giả dối như mèo... »

« — Anh láng giềng bên phải của tôi cả ngày chỉ quấy me thôi. Khóc điếc cả tai. Tôi chẳng muốn ở gần cái anh « ngủ nhè » ấy tí nào... »

Các em cứ tiếp tục chơi đi và hãy nhớ chọn láng giềng tốt mà ở gần. Nếu phải đổi nhà thì tại mặt phải cho tinh, chân phải cho khỏe. Các em không may bị đứng giữa vòng, hãy cố gắng tranh lấy nhà mà ở.

LÊ DƯƠNG THẠCH
(Phỏng theo P.L)

ẢO THUẬT

HÁI RA THUỐC LÁ

Em biểu diễn một màn ảo thuật với các bạn, màn này gọi là « Hái thuốc lá », em hóa phép ra trong không trung có thuốc lá bay vào bàn tay em, sau đó em bỏ vào một cái mũ, và khi đã được kha khá, em đem chia cho chúng bạn.

1) Vật dụng : Một điều thuốc lá giả bằng gỗ, một sợi dây ni lông cùng màu với áo ngoài của em. Một cái mũ. Một số thuốc lá thật sự.

II) Cách làm : Em cắt một mảnh bút chì và dán giấy cuộn thuốc lá ở ngoài để làm điều thuốc lá giả. Gắn sợi dây ni lông vào một đầu điều thuốc lá giả này. Cột đầu kia của sợi dây vào một nút áo, và đầu điều thuốc lá giả trong túi áo.

Bên trong mũ, dưới lớp da lót em đã để sẵn một số thuốc lá; khi em cho khán giả xem phía trong mũ, họ không thấy mở thuốc lá này.

1) Bí mật : Lúc em nói rằng bắt được thuốc lá ở trong không khí, thì lần nào cũng vẫn là điều thuốc lá giả đó hiện ra, chỉ khi em chia phần thì mới là những điều thuốc thật kia mà thôi.

Lưu ý : Dung dịch trên có thể dùng được nhiều lần và lúc làm nước đá phải đặt nó vào một nơi không bị động đậy thì nước mới có thể đông đặc được.

HUỲNH ĐĂNG KHOA

NGẮN..... NHƯNG LẠ !

— Bức họa lớn nhất thế giới là bức họa mang tên « PANORAMA DU MISSISSIPPI » của họa sĩ JOHN BANVARD hoàn thành năm 1846 với một diện tích là một mẫu 82,

2) **Điều khiển :** Tay trái em giữ cả hai bên mũ cho khán giả xem, trong khi đó tay phải em khéo léo đặt điều thuốc giả vào cái mũ. Sau đó : Em kẹp sợi dây giữa ngón cái và ngón trỏ, và em vuốt dọc theo sợi dây, mu bàn tay ra phía khán giả, khi điều thuốc đã từ lòng mũ, chạy lên nắm gọn trong bàn tay em, em mới giơ tay lên không như mới bắt được điều thuốc đó, rồi em lại đặt nó vào cái mũ cho khán giả trong thấy, nhưng khi bàn tay em đặt điều thuốc giả này vào lòng mũ, em lại dùng lúc ấy để bật miệng dạ lên lên cho một điều thuốc lá thật rơi ra. Sau đó em lại tiếp tục (vuốt sợi dây, giơ tay lên bắt thuốc lá trong không trung, bỏ vào mũ, v.v... nếu em đứng xa, khán giả sẽ không thấy được sợi dây ấy đâu). Em làm cho đến lúc đã hết thuốc lá dưới lòng da mũ, khi đó em mới bắt đầu chia thuốc cho chúng bạn, nhưng trước tiên, em hãy tự chia cho mình điều thuốc giả đã, rồi bỏ nó vào túi, khi bạn trông thấy mà lộ tẩy thì nguy.

3) **Thay đổi :** Em cũng có thể làm như vậy với những đồng bạc các; thay vì với những điều thuốc, nhưng mà sau đó đừng có đem chia cho chúng bạn nhé, kẻo mà... têu lầm đây

đã bị cháy tiêu trong một trận hỏa hoạn.

— Bệnh nhân già nhất thế giới chịu một cuộc giải phẫu là ông JAMES HBRETT ở HOUSTON thuộc Hoa Kỳ. Ông ta được giải phẫu ngày 7-11-1966 lúc đó ông được 111 tuổi và 3 tháng.

— Người được giải phẫu nhiều lần nhất thế giới là một người lính binh nhì Nam Phi tên LIONEL DE WITT. Anh ta bị đập trúng bởi mìn ở EL ALAMEIN thuộc Bắc Phi vào năm 1941, và anh ta đã phải chịu giải phẫu trong suốt 9 năm liền với 410 lần !

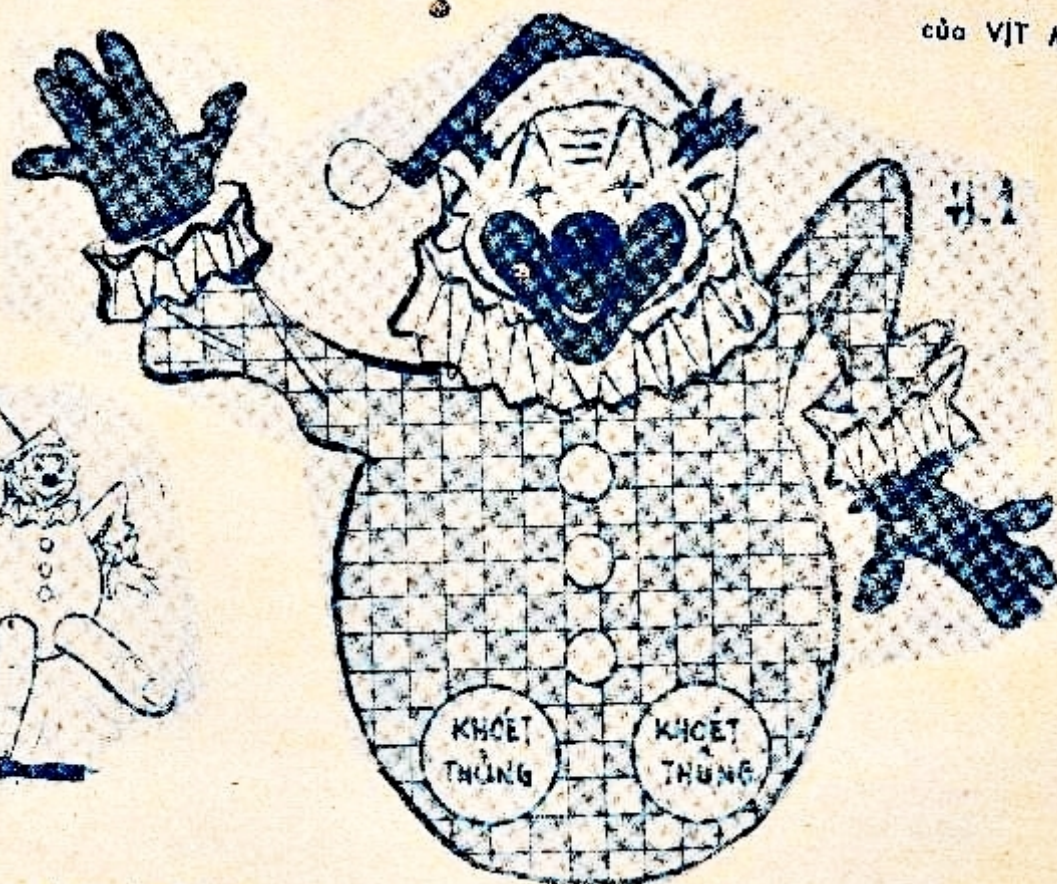
HUỲNH ĐĂNG KHOA (sưu tầm)
357 B Lê Văn Duyệt - Saigon

CÁCH CHẾ NƯỚC ĐÁ KHÔNG CẦN TỦ LẠNH

Các bạn muốn chế tạo nước đá mà không cần tủ lạnh ? Dễ lắm các bạn chỉ cần pha chế các dung dịch sau đây :

- 300 gr SULFATE DE SOUDE
- 100 gr ACIDE SULFURIQUE
- 50 gr nước lã.

Tất cả đổ vào trong một cái chậu hay cái thùng nhỏ. Đoạn lấy một cái ca bằng nhôm đựng 2/3 nước lã khác và đặt vào dung dịch trên. Khoảng vài giờ sau là chúng ta đã có nước đá rồi đó.

1. — THẲNG HỀ NHẢY MÚA BẰNG HAI NGÓN TAY

Cách làm :

— Vẽ theo mẫu trên 1 tờ giấy trắng thẳng hề theo hình 1.

— Tô màu tùy ý trên áo của thẳng hề. Dán hình mẫu trên một bìa cứng,

cắt theo hình mẫu.

— Khoét tròn hai lỗ thùng bằng đồng bạc các 1 đ ở bụng thẳng hề, đút hai ngón tay vào hai lỗ đó (ngón trỏ và ngón giữa), cử động hai ngón tay để làm cho thẳng hề nhảy múa hình 2.

TẦU CHẠY BẰNG CHONG CHÓNG

Vật liệu :

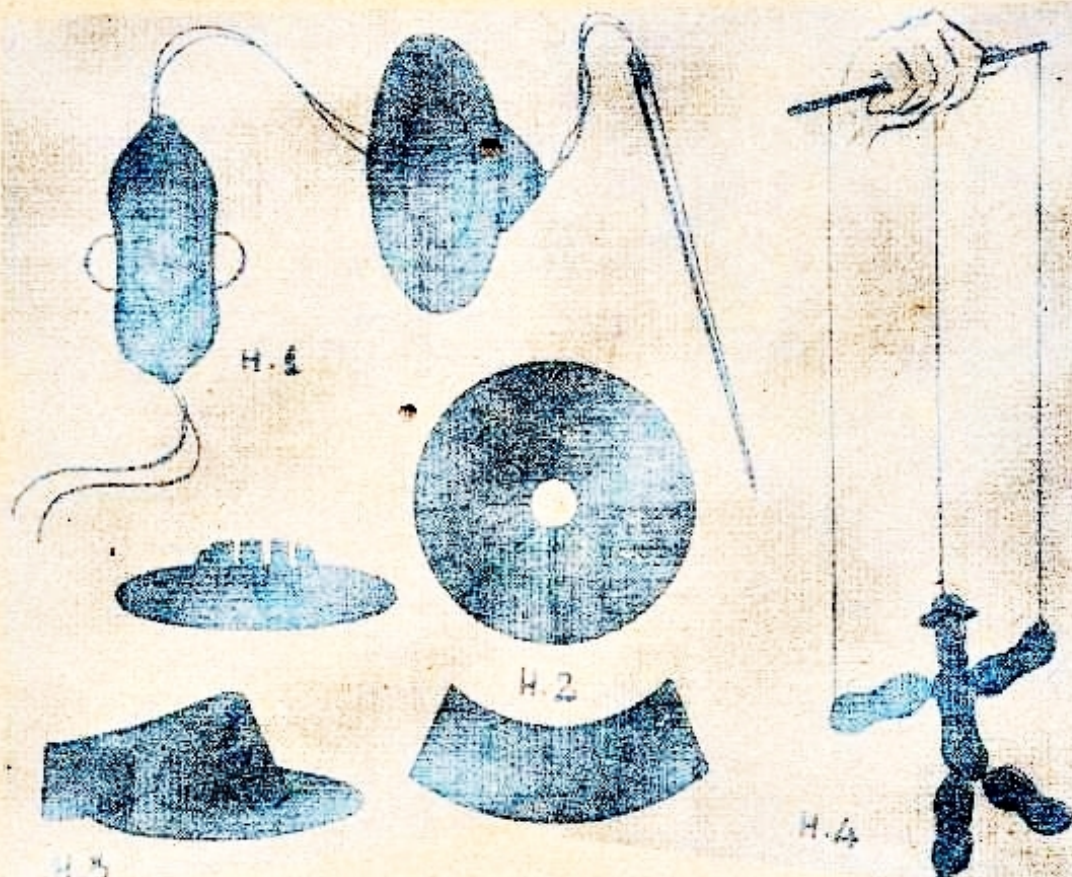
- Dây thung thật nhiều.
- Thiếc mỏng
- 1 miếng nhựa tròn có khoét lỗ
- 1 miếng gỗ, dài 3 tấc, ngang 10 phân.
- 1 khúc dây kẽm lớn
- 4 cây đinh nhỏ (loại đóng guốc)

Cách làm :

- a) Đeo miếng gỗ 1 đầu hơi nhọn (H1)
- b) Dây thung thắt lại, ngắn hơn chiều dài miếng gỗ khoảng vài phân (mỗi gút dây thung bằng 5 sợi dây thung (H2))
- c) Miếng thiếc cắt chong chóng theo hình (3). Cắt thiếc cuốn tròn như hình 4, dài 3 phân

đường kính bằng hình xếp (H5)

- d) Cắt miếng thiếc hình chữ nhật bề rộng 3 phân xếp miếng theo hình (6)
- e) Đút ống tròn ở hình 4 vào lỗ tròn của miếng thiếc hình (6) Xong đem đặt trên tấm gỗ hình chiếc tàu (H1) đóng 2 cây đinh mỗi bên tấm thiếc chia ra (H7)
- f) Lấy dây kẽm xỏ qua 2 lỗ chong chóng và xoay xoắn ốc dài về phía sau, cuối cùng bẻ cái móc để móc dây thung có gút miếng nhựa tròn (H3) sau chong chóng

II. — BẢNG CỬ ĐẬU PHỘNG (CỦ LẠC).

Cách làm :

— Chọn 5 củ đậu phộng sống bằng nhau để làm mình và tứ chi thành hồ.

— Chọn 1 củ đậu phộng sống khác nhỏ hơn để làm đầu thành hồ, dùng mực đen vẽ : mắt, mũi, miệng.

Lấy giấy trắng vẽ hai cái tai, cắt và dán vào đầu. (H.1)

— Làm thêm cho thành hồ một cái nón bằng giấy màu theo như hình 2 và 3.

— Dùng kim khâu to (kim đóng sách) và chỉ đen chắc và bền sâu qua mũi, đầu và tứ chi thành hồ để buộc liền vào với nhau, nhớ buộc nút tú

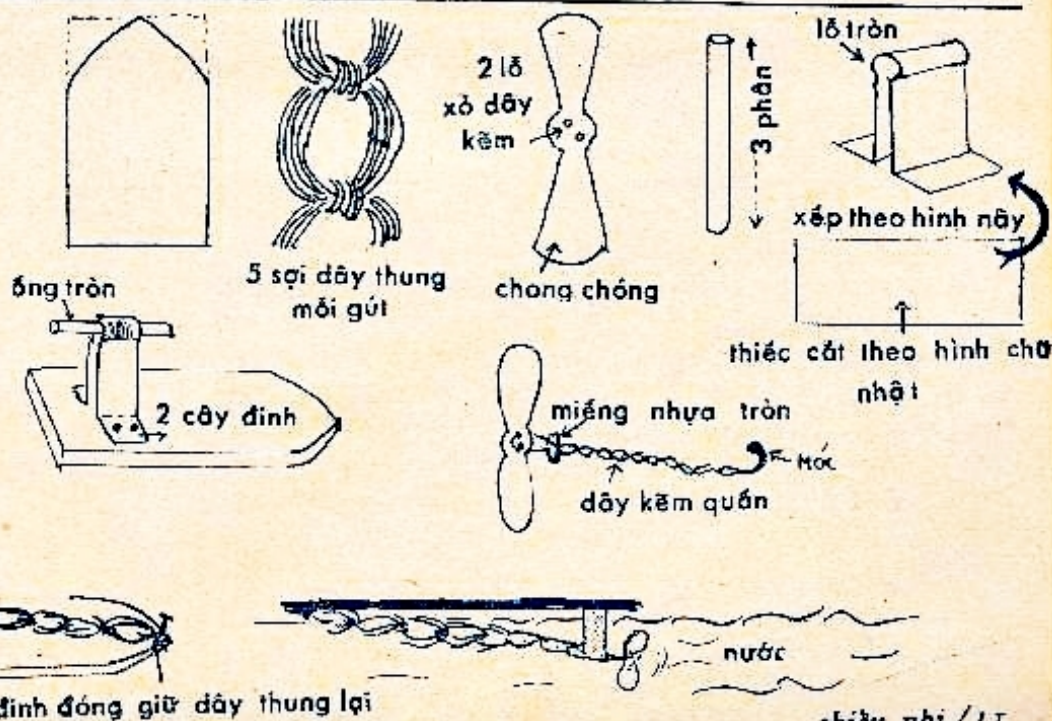
chỉ ở cuối một củ đậu phộng để cho khỏi tuột. Bước 3 đầu sợi chỉ vào một chiếc đĩa, lấy tay nắm chiếc đĩa và giật nhẹ nhẹ để làm cho thành hồ nhảy múa (H.4)

Các em có thể tùy theo sáng kiến làm thêm cho thành hồ bàn tay và bàn chân bằng giấy và chiếc nơ màu nữa thì thành hồ sẽ đẹp giai biết bao ?

g) Ráp theo hình (9)

h) Xong các bạn lật ngược bộ phận máy đó xuống mặt nước. Bạn lấy tay quay cái chong chóng khiến cho dây thung xoắn ốc lại. Bạn để xuống nước lấy tay ra khỏi chong chóng. Chiếc tàu sẽ chạy khi nào hết dây thung mới ngừng. Chúc các bạn thành công.

PHẠM VĂN RÍT
(Châu Đốc)

cây đinh đóng giữ dây thung lại

thiếu nhi / 11

ÔNG TỔ NGHỀ DỆT LỤA — TRỒNG NGÔ (BẮP)

TRỒNG VỪNG (MÈ)

TRẠNG BỪNG

PHÙNG KHẮC KHOAN

Ông sinh năm 1527, tại làng Phụng Xá, tổng Thạch Thất, tỉnh Sơn Tây. Tên tự là Hoàng, hiệu Nghị Trai tục gọi **Trạng Bùng** (Bùng là tên là tên tục của làng Phụng Xá). Vốn anh em cùng mẹ khác cha với cụ **Trạng Trình Nguyễn Bình Khiêm**. Ngay từ bé đã thông minh đỉnh ngộ hơn người. Thầy dạy học cho ông không ai khác hơn là anh mình, cụ **Trạng Trình**. Nhờ đó ông nổi danh về văn học lúc hai mươi tuổi. Đậu thủ khoa kỳ thi Hương thời Lê mạt. Đến năm 1580 (năm mười ba tuổi) đỗ Nhị Giáp Tiến Sĩ tức **Hoàng Giáp**.

Xét về sự học của ông khi chưa ra giúp nhà Lê, chúng ta thấy ông là người mang tính thần vượt thoát phóng khoáng hơn hẳn các nho sĩ đương thời và các khuôn sáo từ chương. Vì ngoài các sách cổ sẵn, ông còn cất công nghiên cứu thêm những vấn đề thực tế liên quan đến đời sống của quốc gia, xã hội. Cũng như luôn luôn tham bác tìm tòi mọi loại binh thư, địa lý, thuật số, nông nghiệp, công nghệ... Quyển «**Nông Sự Tiệp Lâm**» và những chứng dẫn dưới đây cho chúng ta rõ mối quan tâm của ông với giai cấp chân lấm tay bùn.

Tương truyền một hôm ông ngủ, cụ **Trạng Trình** đến đánh thức và khuyên ông vào **Thanh Hóa** giúp vua **Lê Trung Hưng**. Được quan **Thái Sư Trịnh Kiểm** tin dùng coi như thân tín thủ túc. Nhiều người thấy vậy ghen tị, tìm cách dèm pha hại ông. Nhưng **Trịnh Kiểm** nói:

«**Khoan là Trương Tử Phòng của ta. Trung thành mẫn cán hay không chỉ riêng ta biết, các người nông cạn làm sao hiểu được.**»

Từ đó ông cùng **Trịnh Kiểm** gia sức diệt **Mạc phò Lê**. Khi nhà **Lê** trở về **Thăng Long**. Ông được cử đi phủ dụ dân chúng, nhờ tài khéo léo biện thuyết, nên dân chúng tin cậy làm ăn yên ổn. Vua phong **Bình Khoa Cấp Sự Trung** rồi thăng **Lê Bộ Cấp Sự**. Nhưng vì tính tình ngay thẳng trung trực, và do sự hiểu lầm với **Trịnh Tùng** ông bị đẩy ra thành **Nam Sơn**, phủ **Tương Dương**, tỉnh **Nghệ An**. Ông cũng không lấy thế làm bất mãn, chỉ âm thầm chịu đựng. Trong thời gian này ông có soạn một bài ca báng quốc âm kể truyện **Ngư Phủ** nhập đảo nguyên, ý chừng tỏ nỗi oan tình và muốn tận trung báo Quốc.

Vua thấy vậy cho vời ông về phục hồi chức cũ. Đến năm **Quang Hưng** thứ hai mươi (1597), dù đã bảy mươi tuổi, ông vẫn được vua **Lê Thế Tông** trọng dụng, cử làm chánh cử sang **Tầu** cầu phong. Phái đoàn đến ở **Nam Quan**, bị quan lại nhà **Minh** gây khó dễ, vì lúc đó họ đang giúp nhà **Mạc**. Ông phải trở tài biện bạch một tháng trời mới qua được biên giới, và đến **Yên Kinh** sau ba tháng gian nan vất vả. Khi vào dâng các phẩm cống. Vua quan nhà **Minh** không chịu nhận người vàng, vì cho không hợp lệ (1). Ông lại phải lao đao tới lui hết lời lần nữa rồi mới được phép triều kiến.

(1) Mỗi lần đi **Cống Sơn** người **Tầu** bắt ta phải dâng 12 tượng vàng. Một tượng để thể mạng cho **Liêu Thăng**. Một tượng khom lưng thay mặt vua ta. Nhưng lần này ông **Phùng Khắc Khoan** cho là nhục quốc thể nên cố công cãi xóa bỏ tượng khom lưng.

Một hôm nhằm lễ **Vạn Thọ**, vua **Minh** bắt sứ giả mọi nước phải làm thơ mừng. Nhưng ông phóng bút đến ba mươi sáu (36) bài nào cũng thật hay, thật khéo. Vua **Minh** thấy ông quá xuất sắc, phê đặc cách cho đỗ **Trạng Nguyên**. Dù mới ít năm sau khi trở về ông mới đỗ **Tiến Sĩ Cấp Đệ** tức **Nhất Giáp**.

Theo sử ghi, ông triều kiến xong, Vua **Minh** mẫn tài thưởng cho ông một **Kim Tiền** có khắc bốn chữ «**VẠN LỊCH THÔN CẢO**» để đeo. Khi về quán dịch, ông cỡi đồng tiền ném xuống đất nói:

— «**Vua Tầu coi rẻ vua mình không chịu phong vương, thì giữ vật này làm gì cho nhục.**»

Việc tới tại vua **Minh**, nhà vua triệu ông vào khiến khích thêm bằng một vài câu đối:

— «**ĐỒNG TRỤ CHỈ KIM ĐÀI VỊ LỤC**» nghĩa là «**Cột đồng rêu vẫn chưa xanh**» (Ý nói cái nhục bị **Mã Viện** đánh bại hãy còn nóng hổi...)

Ông không sợ trả lời liền:

— «**ĐÀNG GIÂN TỰ CỒ DO HỒNG**» nghĩa là «**Sông Đàng Giang ngày xưa nay vẫn còn tanh máu quân thù.**» (Nhắc lại chuyện **quân Nguyên** bị **Trần Hưng Đạo** đánh tan tác trên sông **Bạch Đằng** vẫn còn tanh máu.)

Từ đó vua quan nhà **Minh** sợ tài ông, nhất là trí thông minh hiếm có, ra lệnh cấm ngặt và canh chừng không cho ông mang các sách lạ, quý về nước. Nhưng họ có ngờ đâu ông là một kho chứa trí nhớ, một thiên tài bẩm sinh. Tất cả các sách chỉ cần xem qua một lượt là có thể ghi rõ trong đầu. Do đó dù kiểm soát

gắt gao cũng không ngăn cản được ông. Thêm nữa gặp khi rảnh rỗi phải đoàn được hương dẫn đi thăm các danh lam thắng cảnh, hoặc các cơ xưởng công nghệ... ông thường đề ý và dụng tâm ghi nhớ mọi điều mới mẻ. Nhằm khi đi qua xứ Thục (Tứ Xuyên), thấy người Tàu dệt lụa mà nghề này ở xứ ta không có. Ông bèn tìm cách lấy mẫu dệt, họa kiểu khung cửi, học cách ươm tơ... Ngoài ra ông còn dấu mang về ít hạt giống ngô (bắp) và vừng (mè). Các người tùy tùng kể lại ông bỏ hạt ngô, vừng vào học sấp, chờ sấp qua quan ải nuốt vào bụng. (Vi quan lại giữ cửa đã được lệnh lục soát kỹ lưỡng trước khi phải đoàn vượt biên giới). Lúc qua đất nhà ông uống thuốc xổ lấy ra.

Sau đó về làng ông đem truyền cho dân cách dệt lụa, trồng ngô, vừng. Khi mất dân chúng làng Phụng Xá tôn là thủy tổ các nghề này.

Ngày nay, hiện còn nhà thờ ở nơi thực ấp làng Kim Giang (Làng Ngâm), thuộc phủ Định tức quận Ung Hòa, tỉnh Hà Đông.

Yếu Phu Sư Tôm

QUÁ LÂM

Người thợ sửa ống nước hỏi người gác cổng:

— Ông Mạnh ở đâu thế nhờ ông làm ơn chỉ dùm?

— Ông Mạnh đã dọn nhà đi từ hai tháng rồi.

— À ra thế! nhiều người thật là quá lắm! Họ gọi mình đến làm một công chuyện khẩn cấp và khi mình tới nơi, thì chẳng còn ai nữa cả!

LỜI KHUYÊN CỦA BẠN

Một ông vào tiệm ăn, và nhận ra người hầu bàn là bạn cũ của mình. Lúc gọi các món, ông ta hỏi:

— Nào, anh khuyên tôi nên ăn món gì?

— Tôi khuyên anh nên đi sang ăn tiệm khác đi!

NHỚ TỔ HÙNG VƯƠNG

Trầm hương nghi ngút

Trên bàn thờ tổ

Mang theo sự trang nghiêm, lòng
thành kính

Lên trời xanh, theo mây bằng bạc
nhớ xa xưa

Ôi! Người xưa

Ôi! Tổ tiên

Tiên hùng khí trời cao xanh rạng tỏa
Rồng kiêu hào văn sắc thắm mệnh
mông

Cùng hợp lại, ý thần long

Đôi tay giang chèo chỉ hào thiêng
liêng

Trăm cái trứng, một học trứng oai
linh

Trời xanh rung chèo

Trái đất rung chèo

Cả vũ trụ chèo rung theo nhịp chỉ
Mặt trời sáng chói,

Thời gian đọng lại

Trong thình lạng, ánh hào quang
rạng rỡ

Ngất gian trần trụi con trẻ uy linh
Trường Sơn rung chèo, rừng
hoang gào thét

Năm mươi người tiên đứng phá
sơn lâm

Giang tay đứng núi rừng im

Muôn đời khuất phục uy linh tiên
chần

Trùng dương gầm thét

Bão cuộn sóng ngàn

Phun bọt trắng khí hung tàn mãnh
liệt

Năm mươi người lung cỡi rồng
thiêng

Tung hoành thét trên đại dương sóng
bạc

Chỉ kiêu hùng tổ diêm nét thiên nhiên
Ôi Hùng Vương!

Ôi người xưa tiên tổ!

Mãi muôn đời soi rạng mãi rồng tiên
Được Tiên long ngọn lửa thiêng vĩ
đại

Nấu nung hồn dân Việt Nam, rạng
ngàn năm

Soi trời xanh soi rạng cả hoàn cầu
Ôi Hùng Vương!

Đây Phù Đồng tám hình hài bé nhỏ
Mắt long lanh, môi miệng vững trơ
trư

Thốt nhiên!

Lời thiêng bật thốt,

Vươn dậy, ngất trời

Ngựa sắt linh thiêng

Tung hoành vô chèo, lửa thiêng
gào đốt giặc

Gian tay thần, cây bật gốc oai phong
Ánh hào rạng rỡ cả trần ai

Giặc tan tã, thoát tan hình lên mây
bạc

Thoát lên trời ôi Phù Đồng Thiên
Vương

Soi rạng mãi nấu nung hồn thế hệ
Ôi Hùng Vương!

Mỹ Nương hồng diêm tuyết bạc
trắng thanh

Sơn tinh, Thủy tinh hàng khí tòa
Núi găm vươn ngất trời xanh

Biển gào dâng ngập thế gian tung
hoành

Sơn lâm mãnh chèo uy danh rạng
Sóng bạc tung hoành khí vút cao

Tài phép oai linh hồng bất diệt
Oai thần mãnh liệt mãi ngàn năm

Ôi Hùng Vương! Ôi Hùng Vương
Ôi Tiên long! Ôi Hồng lạc!

Ôi huy hoàng ôi bất diệt ngàn thu
Chỉ hùng kia, oai linh nay, hào khí lạ

Sẽ muôn đời nung nấu mãi hồn Nam
Và soi rạng ngàn đời trong tim Việt

Trái hương thơm ngát đưa hồn bay
tỏa

Lên trời xanh Tiên hội ngó với Rồng
Hỡi Việt Nam! Hỡi cháu con Hồng
lạc

Hãy về đây, hợp lại chốn thiêng này
Hợp lại đây, trên bàn thờ tiên tổ

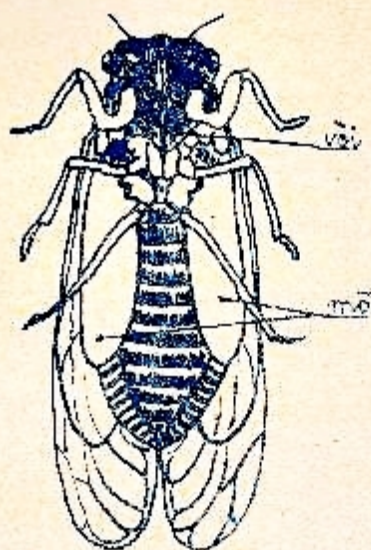
Tay nắm chặt mặt rạng ngời bất
khuyết

Hồn oai hùng bay ngút gió ngàn mây
Hợp lại đây hỡi Việt Nam quật khởi

Nung chí hùng, tin tưởng mặt trời
mãi

TRẦN MAI HOẠT

(Giỗ tổ Hùng Vương: 23-4-1972)

Ve sầu thường

CON VE SẦU

ÁP Ủ TRONG LÒNG ĐẤT TỪ 13 ĐẾN 17 NĂM RỒI RÃ

MỚI TRỞ THÀNH VE SẦU

NHƯNG CHỈ CA HÁT VỌNG VỌNG TRONG 3 THÁNG RỒI CHẾT

ĐẶNG HOÀNG (Sưu tầm)

Cứ mỗi năm, khi hoa phượng bắt đầu khoe sắc đỏ thắm dưới ánh nắng gay gắt như thiêu như đốt, ve sầu trên những cành cây cao, rậm rạp lại kêu vang triền miên bất tận làm căng thêm vẻ oi ả nóng nực khó chịu ngày hè.

Tuy cùng thuộc loại « côn trùng nghệ sĩ », nhưng nếu để côn biết nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng và chỉ « gây » từ chập tối cho tới sáng thì ve sầu, bất luận ngày, đêm, lúc nào cũng ra rích một điệu buồn tẻ, tựa hồ than van cho số kiếp ngắn ngủi của mình.

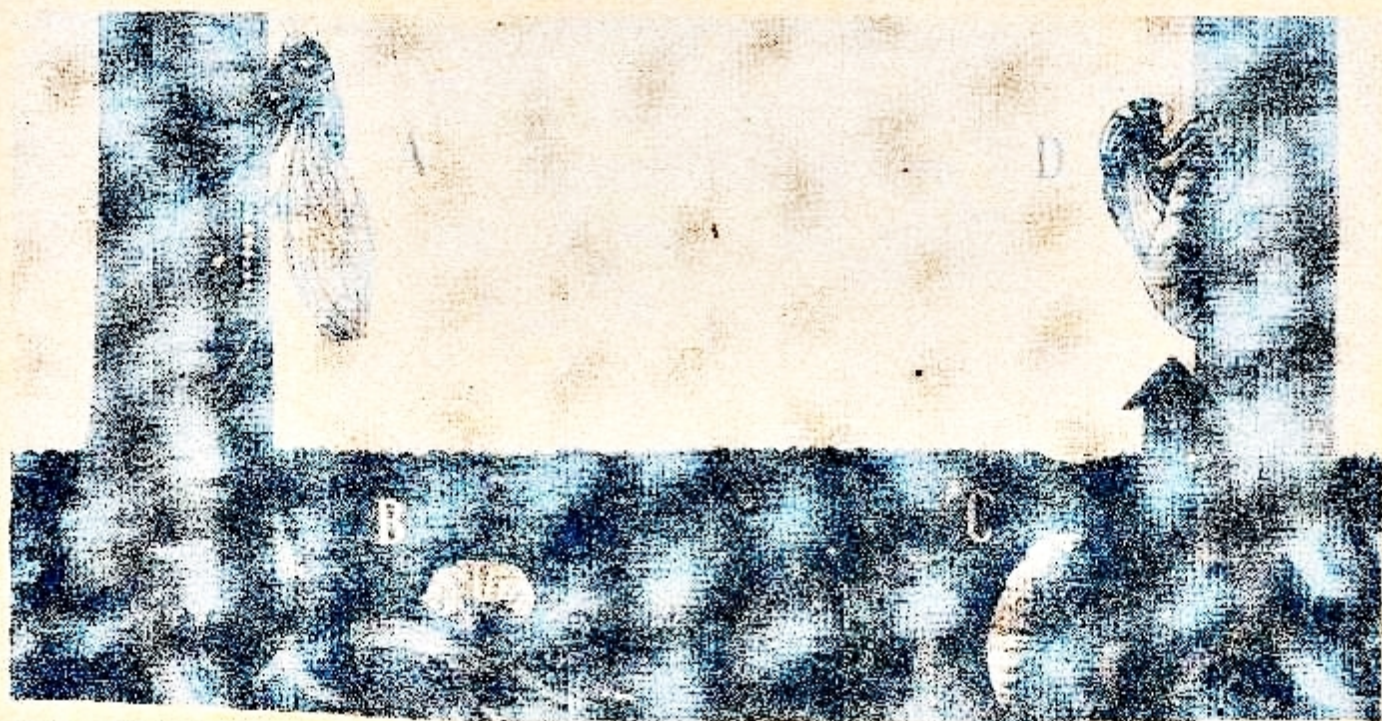
Dài khoảng ba tới bốn năm phân tùy loại, đầu lại nhỏ với hai sợi râu ngắn, ve sầu rất tinh nên khó bắt

nhờ ở hai mắt tổng hợp lớn quan sát được mọi phía, ấy là chưa kể rời ba mắt đơn bé tí xíu, xếp theo hình tam giác ngay giữa đỉnh đầu. Toàn lưng mang màu xám, đen, nâu hoặc xanh tuyền kèm những vệt vàng hay trắng, ve có thể bay từ cành này sang cành khác dễ dàng như hai cánh dài bên trên và hai cánh nhỏ bên dưới, trong suốt với những đường gân chạy dọc vòng vèo. Khi đậu, các cánh ve không xếp chồng lên nhau như loài蝶 mà trái lại, gấp xuống, ép sát vào thân nghiêng nghiêng tựa mái nhà. Dưới mình nó màu vàng nhạt gồm một vệt cử động theo chiều ngang, đủ cứng để chọc thủng lớp vỏ cây hầu hút chất nhựa bên trong hay hút sương đọng trên lá cành.

Kể tiếp là những vòng bụng. Riêng con cái còn có thêm một ngòi cứng ở phần chót. Ngòi này hơi dài, cũng khá cứng giúp nó đào những hốc nhỏ trong thân cây rồi để từ bốn tới

mười hai trứng. Sau đó, trứng sẽ rơi xuống đất và chui sâu vào khoảng bảy, tám tấc hầu tránh giá lạnh hai mùa thu đông. Chờ một thời gian, trứng nở thành ấu trùng. Những ấu trùng này sống nhờ chất ngọt trong rễ cây mãi cho đến khi hơi thành kén, lại tiếp tục dọi thêm một số ngày nữa để mới chui lên khỏi mặt đất rồi bám vào thân cây đoạn lột xác để chính thức là ve sầu.

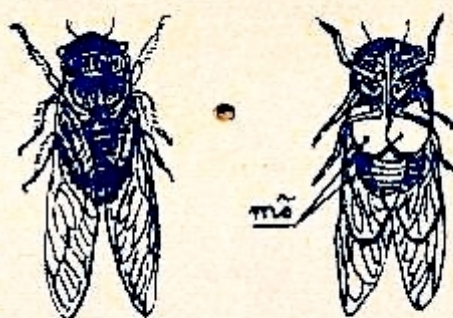
Theo lý thuyết thì chu kỳ biến hóa này có vẻ nhanh chóng và đơn giản, nhưng thực ra cuộc đời loài ve rất ngắn ngủi, trái hẳn với lúc còn ở dưới đất. Chắc các bạn không ngờ con ve hiện thấy hôm nay không phải mới sinh từ năm ngoái, năm kia đâu. Nó đã được ấp ủ trong lòng đất từ mười ba tới mười bảy năm trời dằng dằng, để chỉ rong chơi, ca hát cả ngày suốt ba tháng rồi chết sau khi gieo giống. Thường thì vào

quăng đầu thu, người ta ít còn thấy bóng dáng chúng nữa.

Chẳng khác gì loài dế, ve sầu cái ngoài nhiệm vụ sinh sản, không thể « kêu » hay « ca hát », vì thân hình nó nhỏ nhắn, tròn trịa chứ đầu có to nhưng dẹt như con đực chứa đựng những cơ quan phát âm mà tạo hóa dành riêng cho nó. Nếu để ý, bạn sẽ thấy dọc theo hai bên sườn con đực là hai miếng sụn nhỏ, mỏng nhưng cứng : đó là cái mỏ. Mỏ này chia ra hai phần được coi như hộp âm vang và lưỡi gà với nhiệm vụ thu nhận những chấn động do lớp màng bụng rung lên giữa khoảng chân không vì bị các bắp thịt bên trong co thắt gây nên. Những chấn động đó đập vào một bên trong mỏ qua phần lưỡi gà cho chúng ta âm thanh. Tùy theo sự co giãn của các bắp thịt tiếng kêu sẽ nhanh hay chậm, trầm hoặc bổng. Như vậy, dù cũng có mỗi trên, mỗi dưới nhưng bé quá lại kết thành với dài nhỏ thì làm sao ve có thể ca hát được ?

Tiếng kêu loài ve hơi chất chứa

Ve Sầu kim

vậy mà trẻ em thành hoặc cả người lớn rất thích chơi ve bằng cách dùng gậy nhỏ, dài, một đầu có bôi nhựa mít hay cao su. Các em rình con ve nào vô ý là tìm các ẩn phần dính vào chính giữa hai cánh là con vật khốn nạn chỉ còn biết kêu « ọ...ọ » để phản đối trước khi bị nhốt vào lồng. Ngoài ra, các em cũng đi lùng bắt ve, ngay khi chúng mới từ dưới đất nhồi lên trước khi lột xác, đem về thả vào hộp xây lưới kín rồi treo lên dây ở ngoài sân « để chúng ăn sương mới « kêu » được. « Dù sẵn sóc cần thận đến mấy, ve chỉ sống vài

ngày là cùng nên rất khó nuôi. Mỗi lần mang về ra khoe, các em lại dẫn nhau « Hề lớp phấn trắng bao phủ trên mỏ nó nhạt dần là ve sắp chết đấy ».

Ngoài tiếng kêu náo ruột, ve sầu thuộc loại côn trùng vô thưởng, vô phạt. Đối với đồng y, xác ve sầu là một vị thuốc chữa bệnh rất tốt.

Người ta chia ve sầu ra làm nhiều thứ, nhưng chỉ có hai loại chính thường gặp sau đây :

— Loại nhỏ bé màu xanh biếc, dài chừng hai, ba phân với tiếng kêu rất cao trong vút gọi là ve sầu kim. Loại này có hai mỏ hình tròn nằm ôm lên nhau hay sống ở miền quê.

— Loại lớn màu xám hoặc đen hay nâu dài tới năm phân rưỡi. Tiếng kêu của nó ở mức độ trung bình. Trái với ve sầu kim, bụng nó mang hai mỏ không tròn mà lại dài, dài, thon thon dọc theo sườn. Loại này năng gặp nhất và đông hơn cả.

BÀNG HOÀNG

BẠN CÓ BIẾT XỬ DỤNG TỦ LẠNH KHÔNG ?

Thời nay, các gia đình thành phố xử dụng tủ lạnh đã khá nhiều. Bạn cũng có một tủ lạnh, nhưng bạn đã biết cách xử dụng chưa ? Bạn hãy theo các nguyên tắc sau đây :

1) Có những đồ ăn không nên để lạnh quá, sẽ mất ngon. Đó là lá ve, phở mai, chuối, mứt trái cây ngọt (confiture) táo, lê, mật ong, khoai tây su hào, củ cải, hành tây. Những thứ đó chỉ nên để chỗ mát.

2) Đồ ăn đã hư, không phải là để vào tủ lạnh rồi sẽ tốt lên. Chúng còn làm lây sang các đồ ăn khác. Vậy chỉ nên để đồ tốt trong tủ lạnh.

3) Bạn đừng để đồ nóng vào tủ lạnh. Hãy để ngoài cho nguội rồi hãy để vào tủ.

4) Những đồ ăn có mùi đặc biệt như xúc xích (có tỏi), cá (tanh), trái sầu riêng : bạn phải lấy bao ni-lon bọc kín, rồi hãy để tủ lạnh, để mùi khỏi đượm vào các đồ ăn khác.

5) Bạn cần để cho không khí lưu thông trong tủ lạnh. Do đấy bạn đừng chồng chất đồ ăn lên nhau, và đừng trải giấy lên các ngăn tủ.

6) Trong tủ lạnh có chỗ lạnh nhiều, chỗ lạnh ít, do đấy, bạn nên biết chỗ để các thực phẩm :

— Thịt sống : để ngay chỗ có đá lạnh. Có thể được 4 hay 5 ngày.

— Thịt chín : để trên đĩa hay bát, lấy đồ úp lên, để ở ngăn trên cùng. Được từ 3 đến 5 ngày.

— Cá sống hay chín : để trong bao ni-lon, hoặc trong bát đầy kín, để ở kế cận chỗ có nước đá tùy theo tình trạng lúc để, có thể lâu từ một đến năm ngày.

— Tôm, sò : phải để trong bao ni-lon, cột kín chỉ để được 1 hay 2 ngày.

— Trái cây và rau : tình trạng tốt, có thể để 1 tuần. Để ở dưới cùng (thường có ngăn kéo dành để rau và trái). Rau sà lách : nên bọc trong bao ni-lon, cột kín rồi để vào để rau khỏi bốc hơi và héo úa.

— Sữa tươi : để trong bình sạch đầy kín, để được 3 ngày.

— Hột gà, hột vịt : để ở chỗ ít lạnh (ở cửa tủ, hay để ở trong hộp giấy). Trứng thật tốt, có thể để 3 tuần.

LÊ DƯƠNG THẠCH
(Tom Kỳ)

COI XEM ĐÀ

Một ông bác sĩ chữa mắt đưa tờ giấy tính tiền khá nhiều cho một người khách hàng, ông ta nói :

— Nhờ có tôi, mà ông thấy được trên miếng giấy này, có biên gì đấy.

— Vâng, nhưng rồi thay, tôi không thấy được làm thế nào trả được cho ông món tiền đó.

NGHÈO QUÁ

Con trai của một nhà tỉ phú phải làm một bài luận tả cảnh nghèo. Nó bắt đầu như thế này :

Đó là một gia đình mà tất cả mọi người đều nghèo. Ông bố nghèo, bà mẹ nghèo, đứa con gái nghèo, đứa con trai nghèo, anh quản lý nghèo, chị hầu phòng nghèo...

BÔNG HỒNG CHO GIA ĐÌNH

NIỀM VUI

Bé nhảy chân sáo từng tầng trên con đường từ trường về nhà. Lòng bé rộn rã bao niềm sung sướng. Niềm vui dâng lên làm bé quên mất con Huyền, con Đào, tội hạn của bé. Chắc nó giận bé ghê lắm, vì bé đã bỏ chúng mà về trước. Nhưng cũng chẳng cần, mai bé xin lỗi là chúng nó hòa liền. Với lại bây giờ, bé đang muốn chạy thật nhanh về nhà, báo cho mẹ biết là tháng này bé đã được nhì chắc mẹ bé sẽ mừng ghê lắm. Bé cảm cười đi thật nhanh.

Con đường mọi bữa hôm nay sao dài thế.

Bé nhớ lại tháng trước bé được 45 trên 50. Bé xấu hổ ghê đi, khi đưa tập thành tích biểu cho mẹ. Đôi mắt mẹ tròn buồn khi nhìn thấy con ở nơi cột toán. Bé khóc nước mắt. Mẹ ôm bé vào lòng nhỏ nhẹ bảo:

— Thôi, con nín đi, mẹ tha lỗi cho con đó. Tháng sau con càng học đứng cao nghe. Cha mẹ chỉ có một mình con, nên trông hết vào đấy. Con nghe đừng làm cha và mẹ buồn...

Mẹ nói nhiều, nhiều ghê, bé cảm thấy mình cần phải cố gắng để cha mẹ vui lên. Nhìn mẹ, tôi muốn nói rằng, con sẽ cố gắng, mẹ hãy an lòng, con không để cha mẹ buồn đâu, nhưng không thoát ra được...

Vừa tới nhà, bé để cặp trên bàn, rút tờ giấy có quần trong hàng danh dự tháng này của bé, bé đi xuống dưới bếp (không phải để bé ăn vụng đâu nghe). Thấy mẹ đang lột rau, bé

sà vào lòng mẹ. Mẹ ngừng lên:

— Con đi học về đó à! Thay đồ đi chứ.

Bé nhìn mẹ cười và bảo:

— Con có cái này cho mẹ đây.

— Cái gì cho mẹ nào...

Bé đưa bằng danh dự cho mẹ, đôi mắt mẹ long lanh, nhìn bằng danh dự rồi nhìn bé. Mẹ ôm bé vào lòng và nói, giọng nói ngọt ngào:

— Con đã cố gắng, con ngoan lắm...

Lúc ấy là lúc mà bé thấy tình thiêng liêng mẫu tử cao đẹp nhất. Bé hứa tháng sau bé sẽ cố gắng và cố gắng hơn nữa...

ĐẶNG LINH

MỆO VẶT

ỦI KHĂN TAY KHÔNG CẦN BÀN ỦI

Đây là một phương pháp rất tiện để giặt khăn tay rồi ủi không cần bàn ủi nhất là trường hợp ở khách sạn.

Sau khi giặt xong khăn tay, bạn vắt ráo rồi trải nó lên một bề mặt thật nhẵn như tấm kính, mặt bàn, nhớ vuốt nó thật phẳng phiu.

Vài giờ sau khi khô, khăn tay của bạn sẽ nhũn được ủi kỹ rồi.

LÊ DƯƠNG THẠCH

TAY NGỌC BÊN BẾP HỒNG

Bánh Flan

VẬT LIỆU: 1 hạt gà

1 muỗng canh sữa

2 muỗng café gạt đường

Chút xi-rô bột thơm vani (bằng đầu thìa)

CÁCH LÀM: Lấy 1 cái khuôn đổ bánh bông lan loại nhỏ, hoặc 1 ngăn gà mên, đổ vô 1 muỗng café gạt đường, bắc lên bếp, chờ cho cháy vàng, đổ vô một muỗng canh nước lã, đun sôi lên, nhắc ra ngoài đặt lên bếp 1 cái soong lớn trong đó nước cao chừng 2 phân tây, trong khi chờ nước sôi, em lấy tờ đập 1 quả trứng đánh lên cho tan rồi vớt bỏ cái nòng trứng (màu cứng màu đậm, không tan).

Lấy 1 cái tờ khác đổ vô roo-co nước chín (dùng bình sữa mà đông, hoặc độ chừng nửa ly trung bình) 1 muỗng canh sữa hộp và một muỗng gạt đường, hột va ni bằng đầu thìa, đánh lên cho đều rồi trộn chung với hột gà.

Bây giờ nồi nước đã sôi, em trút tất cả vô khuôn, để vào nồi nước dậy vung rút lửa nhỏ nhỏ đừng để sôi sục lên mà nước trào vào bánh.

Chừng nào mặt bánh đông đặc lại là được (cỡ độ 20 phút) em nhắc ra để nguội là ăn được. Nếu có tủ lạnh để vô ăn càng ngon.

Đề yêu đời

Chị ơi! Em nên xử thế nào cho phải

Hôm nay, tôi phiên chị tâm sự với các em.

Coi những thư của các em gửi cho chị, chị biết các em thương yêu và tin cậy chị, nên không ngần ngại viết rõ ràng cả những chuyện riêng tư, chuyện gia đình, học đường bè bạn vãn vãn ra đề hỏi ý chị, và thường kết: *Chị ơi, em nên xử thế nào cho phải, em mong tin chị từng ngày.*

Chị như thấy từng đôi mắt nai tơ mở lớn tìm tôi từng trang hộp thư, chờ đợi giải đáp của chị. Liệu chị có làm các em thất vọng không?

Chính chị, chị thắc mắc.

Các em ơi! Các em tin yêu chị, hỏi chị, chị cũng lấy cái lòng yêu quý mà đáp lại các em, với thiện chí và nhiệt thành. Đây là tấm lòng của chị. Chị cũng xin các em hiểu chị bằng tấm lòng của các em. Chị chỉ đem tới các em lời khuyên một cách khái quát, chứ không thể hoàn toàn xác đáng. Vì mỗi vấn đề rắc rối, đường lối giải quyết lại có những sự tế nhị khác nhau, mà chỉ người trong cuộc mới thấu đáo. Chị chỉ coi qua lá thư cũng không thể hiểu rõ được. Và lại, có nhiều sự việc ở đời, mới thấy tưởng là đúng, lại hóa ra sai. Có một người rất nghĩa hiệp, một hôm thấy

1 người đàn ông rượt bắt đứa bé và bắt nó. Ông này bèn xông tới giằng nó ra khỏi tay người đàn ông to lớn. Thằng bé vụt chạy. Chứng đó người đàn ông to lớn mới ử ử ra hiệu và ông nghĩa hiệp mới vỡ lẽ là ông vừa cứu một thằng ăn cắp và ông to lớn bị cảnh sát đánh mất hết giấy tờ vì chưa kịp đòi lại cái bóp mà thằng bé đã lấy.

Cuộc đời có nhiều khó khăn, rất phức tạp, các em nên thận trọng để tránh rắc rối. Nhớ hồi nhỏ, **anh** chị không cho uốn tóc, **cháu** gái chị cứ nài nỉ chị **nhờ** chị xin dùm. Chị nể quá năn nỉ **anh** chị dùm **cháu** ít lâu sau **cháu** tiếc bộ tóc **cháu** trách chị: «*Tại cổ mà **cháu** mất bộ tóc đẹp*». Các em ơi! Không phải chỉ khi còn nhỏ, người ta mới có cái tính dễ quên đó đâu. Cho nên, chị sợ rằng sự chỉ dẫn các em, liệu chị có làm cho một ngày kia các em trở nên hiểu lầm chị, và chính trong ý nghĩ đó, chị khuyên các em nên rất thận trọng khi đưa ý kiến ra để tránh móc, để khuyên can, hoặc nhiều khi với mục đích thật tốt đẹp là để giúp đỡ người khác nữa các em ạ.

Chị Đ.P.K.

LÀM CƠM

Mẹ Trang đi chợ đường xa
Học xong Trang vội về nhà nấu ăn
Nón nà hạt gạo ba trắng,
Ai vo sạch lấm cũng bằng Trang thôi!
Lửa nhen đã cháy to rồi
Trang vừa đun bếp, vừa ngồi nhặt rau
Bàn tay thoăn thoắt đưa mau
Ngon tươi thì lấy ngọn xâu bỏ ra
Nồi cơm cạn, nhắc vẩn qua
Sẵn bên cạnh chảo canh cà bắc lên
Quay nhìn mẹ đã đứng bên,
Ồ con gái mẹ còn quên rang gừng.

LÊ KIM PHƯƠNG

CAO NHƯ THÁI SƠN

Có phải trời sang thu đó không?
Vạn nẻo đường mây trôi bẽnh bồng
Cho con tìm giữa trời mây tím
Ánh mắt ba ấm cả mùa đông
Trong đôi tay ba đàn con đợi
Ngơ ngác mắt nai quá ngây thơ
Trên cao ba mỉm cười nhìn lại
Một khối tình cầu của ấu thơ
Từ khi con bận cùng sách vở
Ba cho con màu lá cây xanh
Ba cho con tình thương muôn thừa
Dẫn lối con về giữa vòm trời xanh
Một nụ cười ba vạn ánh nắng mai
Ấp ủ tình con mộng hoa cài
Trong tình biển ấy con cầm bút
Ươm những lời thơ vụng hóm nay.

CA DAO
Rn Hoa Tiên

A LÔ

Một con vẹt buồn vì có một mình trong một căn nhà rộng, nó lấy ống điện thoại, quay số, và hỏi:

— Xin lỗi bà, tôi có thể nói chuyện với con vẹt của bà được không?

LÝ DO

Hai người bạn đi dạo đường phố Saigon. Một người hỏi:

— Tại sao anh cứ giơ tay, mỗi lần mình sắp quẹo?

— Tại vì đó là tất cả những gì còn lại của cái xe hơi của tôi.

BẢNG CẤP

Một phóng viên hỏi một nhà doanh nghiệp:

— Ông có bảng tú tài không?

— Không, nhưng mà người thư ký của tôi có.

SÁNG TÁC CỦA CÁC EM

muôn hồng nghìn tía

CUỘC PHIÊU LƯU CỦA CHỊ BÓNG

THOẠI MIỀN

Cảnh vật chung quanh cái gì cũng lạ; cũng đẹp; cũng hấp dẫn quyến rũ. Chị bóng muốn bay cao, cao mãi. Chị muốn vượt qua những vùng sa mạc hoang vu, bắt ngát đến những kinh đô ánh sáng, qua dãy núi non hùng vĩ... Nhưng có gì vương vướng ở chân. Nó, cái vật ấy, như muốn ngăn cản, van xin chị: À thì ra sợi dây chỉ dây mà. Nó trói buộc chị vào thanh sắt của anh bán bóng như thế còn van xin chị gì nữa. Nó vẫn không muốn chị thực hiện giấc mộng giang hồ, phiêu lãng. Chị chép miệng thở dài: - Lại bị tù... Hai tiếng bị tù gọi lại trong tim chị một nỗi buồn mông mênh. Những hình ảnh của những ngày tháng buồn thắm lữ lượt kéo dài.

Một buổi chiều như mọi buổi chiều, Bé Tâm theo mẹ ra ngõ đón cha về. Hình như hôm nay cha về trễ hơn mọi khi.

Bé vội hỏi mẹ:

— Sao hôm nay bố về trễ thế hồ mẹ?

— Vì bố còn phải mua quà cho con, con quên rồi sao?

Không phải bé quên, bé mong bố về kinh khùng, nên bé mới hỏi thế chứ. Hôm qua bé được những to diêm toán, 6 diêm tập viết. Mẹ đã thưởng rồi, còn bố. Bé hồi hộp chờ. Ô, những quả bóng xinh quá! Bé há vợi cổ mẹ nựng nịu:

— Mẹ mua cho bé quả bóng nhé.

Mẹ gật đầu, mỉm cười thật hiền dịu:

— Bác cho cháu một quả.

Anh bán bóng cần thận đặt quả bóng vào tay bé và cần

— Cần thận nhé, không khéo thì nó bay đấy.

Bé Tâm nhic người bán bóng gặt đầu, hai mắt như muốn nói: "Biết rồi nói mãi".

Vô tình bé Tâm chọn đúng chị. Chị là quả bóng màu đỏ. Chị mang trong người một màu dầu tranh, phấn khôi, mạnh bạo. Cũng như, không bao giờ chị thấy an vui với cuộc đời phẳng lặng. Bé Tâm ôm chị vào lòng, đưa tay ve vuốt. Nhưng cô bé vội buồn ra: bố cô bé về. Trên tay bố mang một gói quà, chừng như nặng lắm. Bé chạy đến mừng bố, há lấy cô và hôn bố. Trong những động tác vừa rồi, bé Tâm đã làm một việc mà sau này có hối tiếc cũng không kịp. Đó là lúc bé ôm vợi lấy bố, bé đã thả tay ra. Chị bóng được thoát díp thân, trong khi hai cha con bé đang ôm nhau mừng rỡ.

Chị bóng bay cao. Trong buổi hoàng hôn cảnh vật đẹp lạ lùng. Mặt trời trước khi từ biệt đã thu hết tàn lực để rọi khắp nhân gian. Những tia nắng màu vàng đỏ phản chiếu trên những làn sóng nhỏ li ti. Làm thành một thứ màu đẹp tuyệt mà chỉ có tạo hóa mới pha nổi. Chị bóng thấy những mái ngói đã thành màu rêu; những hàng cây sừng sững giữa trời; những bác vườn chăm chú bắt nốt mấy chú sâu trong luống cải...

Và khép mắt lại, chị nghe tiếng gió ù vào bên tai lời chào đón. Màn đêm buông phủ. Những tia nắng ban chiều lịm chết. Mờ mắt nhìn lên, chị thấy bác mây đang lơ lửng trên cao. Trông bác, không khác nào một tảng hồng gòn to lớn. Chị cố bay lại gần, nhưng quái cái anh chàng gió này cứ thổi chị đi xa mãi. Đi lạc chiều, mới ực chứ. Chị buộc miệng than.

— Chao ơi, ước gì ta được ôm lấy khối hồng to lớn ấy!

Anh gió, từ lâu muốn làm quen với chị, nhưng mai mề ngâm cảnh chị có chú ý đến lời chào đón của anh đâu. Bây giờ thì đã có dịp làm quen rồi nhé. Anh vội tấn công:

— Chị muốn lên thăm bác mây?

— Vâng tôi muốn lắm. Anh giúp tôi được chứ.

— Ô tưởng gì, tôi với bác mây là bạn thân mà.

— Thế à, anh đưa tôi đi ngay bây giờ nhé.

— Vâng?

Anh gió vận sức thổi chị lên cao. Than ôi, gió càng thổi mạnh, chị bóng càng bay nhanh, mây càng trôi xa. Anh vô tình tạo ra một cuộc rượt bắt kỳ thú, hấp dẫn và ngộ nghĩnh. Anh thật tình muốn giúp chị. Nhưng tình cờ anh lại mang theo cả một lượng mây đen ngòm. Rồi ào một cái, mưa tuôn như thác lũ. Mưa, gió, rét, chị cố chống cự. Tay chân chị run bần bật. Gió càng giúp chị nhiệt thành bao nhiêu chàng làm cho phút giây hấp hối, đau đớn kéo dài bấy nhiêu. Thân chị như chiếc thuyền con trong cơn bão biển không còn ột chống cự. Đờ rồi khi kiệt quệ! 1 àn chị xoay tròn, bay lượn, và rơi xuống. Nhưng tưởng đã tan nát thịt xương. May mắn thay sợi chỉ ở chân đã cứu chị bằng cách quấn vào sào phơi quần áo.

Đây là đâu? Tại sao tôi ở đây? Sao một đêm kinh hoàng tôi vẫn còn sống?

Im lặng một lúc, trí nhớ trở về. Lúc ấy hình như trời đã sáng, mưa đã tạnh. Một người đàn bà từ trong nhà bước ra. Thấy chị treo tòn ten trên sào phơi quần áo. Bà ta vội gỡ xuống và mang vào nhà cho một chú bé độ bốn tuổi. Chính chú bé này mới thực sự cứu chị. Vì chú đã tiếp cho chị một nguồn sinh lực. Có không khí vào, chị tươi tỉnh hẳn lên. Sức khỏe tăng gấp bội. Nhưng chị không còn muốn đi xa. Sau một đêm mưa gió, nhan sắc tàn phai. Máu đỏ hôm nào không còn. Chị, bây giờ bằng lòng sống với ngày tháng êm đềm.

Chú bé đánh chị tung lên không trung. Chị ngoan ngoãn rơi gọn vào tay chú. Cứ thế tiếp tục. Chú bé thích thú cười vang. Và chị nghe như có một niềm vui đang dâng lên,

buồm trong vườn

CHIỀU QUÊ

Làng xưa một buổi chiều tàn
Lững lờ nước biếc lùa ngàn lên khơi
Sáo diều mục tử chơi vui
Tà dương khuất dạng cuối trời xa
xôi.

Mây gom nắng đắp ngọn đồi
Tiếng cây xào xạc ngời lời huyền diệu
Đàn trâu cùng bác nông phu
thong dong đếm những bước ru trôi
về

Bóng dài ngã xuống đường quê
Hàng tre kéo kết kéo lê gió đông
Hương quê tỏa mạn mảnh mong
Ru tôi vào mộng tuổi hồng ngày
xưa...

VĂN TUẤN
(b n Ngọn Mây)

NHỚ THU

Lá vẫn còn xanh như tiết xuân
Nghe lòng gợn gợn nổi băng khuâng
Ý thơ dâng đến mùa thu trước
Ước gió thu về theo gót chân...
Hôn hồng mơ màng mùa thu đến
Lá vàng rơi. Buồm quện hương
hay

Bầu trời âm đạm màu sương khói
Thu về... em đón cả vòng tay
Lá vẫn chưa vàng chưa đến thu
Hương xuân còn đọng dấu mây mù
Bao nhiêu luyến nhớ lòng không
khỏi.

Lãng lã, em cần mong đến thu...
Mong thu theo gót chân mùa hạ
Đến với lòng em, vẹn ước mơ
Trăng thu địa với cung dân sáng
Thu đến tròn trịa bao ý thơ.

ĐĂNG LINH
b n. Tim Việt Hồn Nam

VỀ QUÊ

Con trở về vườn hoa khoe màu mới
với mây trời giăng kín những đường
quê

hương lúa chín áp đầy lòng con trẻ
lời dịu hiền con ôm cả, say mê
me đứng ngóng bên cành mai vàng
ánh

chua nồng lòng bên gáo nước chè tươi
và em nhỏ đang tưng bừng chào đón
quả anh về mừng tốt ngát hoa cười,
lời vào cũ, ôi! lòng con sung sướng
cổ hương đầy thỏa những ước mong
chờ

con quên hết những giấy bài sách vở
để rong chơi cho bỏ những mộng
mơ

Kìa đồng cỏ. Những giờ chơi đuổi
bắt
kìa đồng ngô, ruộng lúa nở hoa lòng
Con rộn quá, chỉ biết đứng ngắm
trông

khi kỷ niệm đang òn ào thức giấc.

LƯU TOÀN BẢO NGỌC
Trang học Đức Trí Tam Kỳ.

CHIỀU VÀO HẠ

Riêng tặng bạn: H H P L và L lớp 93

Gió thoảng đưa một buổi chiều vào
hạ,
Tiếng ve sầu vội vã cất giọng oanh,
Phượng đầu rơi từng cánh ở trên
cành,
Lòng huyền tiếc những đoá hoa ly
hiệt.

Thế là đến mùa hạ buồn đa diết,
Năm đứa mình, bên những chiếc
phượng rơi

Thoảng đâu giọng hát vút tận trời,
Ngày nào đó tiếng ca còn văng vẳng
Điệp khúc ấy bấy giờ đã xa vắng,
Nhường khung trời nặng kín những
lời thơ

Lòng băng khuâng nghe tan nát cả
rời

Giờ xa cách không chờ ai tiễn bước
Chiếc bàn đây, chắc còn nằm như
trước?

Cho những khác nữa được ngồi đây
Nhìn trời mây nghe se thất từng
ngày

Thời gian trôi sẽ gây nhiều kỷ niệm
Như chiều nay chiều mang nhiều
lưu luyến

Rồi hạ di uyên chuyển dáng hạ say.
Dư âm đây nhắc lại thuở thơ ngây
Thường đùa giỡn với những ngày
nắng ấm.

Biết nói chi, khi nhìn lên mây thăm
Rồi để tuôn giọt nước thăm mỗi
hồng.

NGỌC MỸ
(Vũng Tàu T.G.S)

VỀ QUÊ NGOẠI

Một buổi hoa vàng ngập lối đi,
Mẹ tôi âu yếm dẫn tôi về
Viếng thăm quê ngoại vì lâu làm
Người vẫn hằng mong trở lại quê...
Cau trắng bà phơi ở trước thềm,
Ngỡ ngàng khi thấy bóng quen quen
Dừng tay bà vội lặn ra ngõ.
Cạnh bức tường rêu đục mắt nhìn,
Sau phút hàn huyên ôm lấy tôi
Nhớ thương, bà chẳng nói nên lời
Trên đôi gò má nhăn nheo ấy,
Giọt lệ vui mừng khê khê rơi.

LÊ KIM PHƯƠNG

CUỘC

THI

SÁNG TÁC

NỖI NHỚ TUYỆT VỜI

Em ngồi lặng im bên khung cửa, gió dạt dờ, thoảng nhẹ ngang cửa nhỏ. Em nghe trong hơi gió một thoáng heo may lành lạnh. Trời đã sang thu! Khác hẳn những hôm trước nắng hanh hao... Lâu lắm em mới được ngồi thành thoi trong buổi chiều yên tĩnh như hôm nay vì tất cả những «giặc con» của mẹ đều đi học. Thường thì nhà em bao giờ cũng đầy tiếng nói, tiếng cười, lắm lúc lại cả tiếng cãi nhau và tiếng... khóc nữa cơ. Nhất là vào buổi trưa hay buổi tối, lúc cả nhà tề tựu đông đủ quanh mâm cơm. Thôi thì chẳng khác cái chợ con, mấy cái miệng bé bé như chim cứ mở ra liên hồi. Mẹ cứ phải kêu lên: «khiếp! Im đi lũ giặc con» ba chỉ tùm tùm cười nhìn chúng em một cách âu yếm. Mỗi lần chúng em cãi nhau, chia phe chia cánh mẹ vẫn gắt. «Chỉ tại chú Huyền, Lớn rồi chỉ nói bậy» em mỉm cười nhớ đến câu nói của chú, tuần trước khi chú về phép. Chú vào nhà nhìn quanh một lượt rồi ngồi phịch xuống ghế: «gớm! nhà này mới nhìn vào tưởng hòa bình lắm, thế mà phân chia chúng tộc ra phết, nửa đen nửa trắng cơ đấy». Ai cũng cười ồ vì câu nói pha trò của chú nhưng cũng đúng. Nhà em tất cả từ lớn đến bé được 6 nhóc, phân chia làm hai phe rõ rệt: Phe da trắng và phe da đen. Nguyên nhân của sự chia bè cánh bắt đầu từ câu nói đó. Nhóc nào giống mẹ thì thuộc phe da trắng, còn ngược lại giống ba thì đương nhiên gia nhập «phe da đen».

Lực lượng phe da đen có vẻ hùng hậu lắm cơ. Trước hết là ba, người có thứ quyền «tối cao» trong gia đình, kể đến là anh Huy lớn tòng ngỗng sắp sửa vác lều chông đi thi rú đơn (thế mà vẫn nghịch như giặc

ấy là theo lời mẹ nói) có triển vọng thay thế anh chàng da đen vẫn nắm chính lĩnh trên hộp kem Hynos ấy mà. Thứ nữa là chị Di. Thiên Di. Chị vẫn kêu hãnh giải thích một cách nôm na: «ta là loài chim di của trời». Nhưng «Chim di của trời» có lần da rất ư là... bánh mật, năm nay sắp leo lên dốc độ nhị cấp cơ đấy. Cuối cùng là nhỏ Chi, tề xiu không đáng sợ. Phe da trắng xem ra yếu thế hơn «phe bên nờ». Ngoài mẹ thì chỉ còn em là lớn nhất, cao lệnh khệnh và ốm như cây tre miếu. Anh Huy vẫn nhạo em là «vóc liễu thướt tha, gió thổi thì bay». Nhóc Tuấn và nhỏ Thơ thì không phải là đối thủ của phe bên nờ rồi, oái oăm thay! Cu cậu Tuấn lại mắc bệnh «cò lăm» là cái dịch cho phe địch chế diễu. Nhưng bù lại, phe da trắng có tài khóc rất... mùi, rất... mau và rất... dai.

Chiến tranh có thể bắt đầu từ những cái tất vu vơ. Một câu nói đùa, một cái nheo mắt, một cái huých tay... và nhiều cái lăm lăm khác nữa. Chỉ những trường hợp đặc biệt chiến tranh mới kéo dài hai, ba ngày còn thì chỉ độ một giờ hay nửa giờ và những lần kết thúc hoặc là nụ cười dzui dzẻ, thân ái hoặc là những giọt nước mắt «vân dài» (đi nhiên của phe da trắng). Thường thường phần thua hay về phe bên nó (người lớn phải chịu thiệt thòi chứ bộ).

Lẽ ra thì chiều nay phe da đen phải chịu cho phe da trắng một châu kem cơ đấy. Lúc trưa chiến tranh bùng nổ. Kết quả là em ngồi khóc cả buổi trưa, anh Huy phải dỗ dành mãi, suốt trẻ học. Và còn phải đãi thọ phe da trắng một châu kem Hiền Khánh. Nhưng buổi chiều bỗng đổi gió, trời mát lạnh, châu kem đánh đời lại hôm khác. Chao ơi! em thấy một nỗi nhớ lằng lằng tuyệt vời, chung quanh em chỉ toàn tiếng cười mặt ngọt, những ánh mắt yêu thương Mặc những lần chiến tranh giữa hai phe bùng nổ dữ dội em vẫn thấy mờ mờ như những câu nói yêu, những lần cãi nhau dễ thương nhau hơn...

Có tiếng cười đùa ở phòng ăn và tiếng nói oang oang của anh Huy: «mẹ ơi! chiều nay ăn gì?» Bỗng tối

HÙNG VƯƠNG

Hùng Vương con của Lạc Long Quân và Âu Cơ, vị vua thứ nhất nước Văn Lang. Đời vua Hùng Vương trước vẫn gọi là LẠC HẦU, lưỡng vô gọi là LẠC TUÔNG. Con trai vua là QUAN LANG, con gái vua gọi là MỊ NUONG. Những vị vua đời Hùng Vương có tên dưới đây:

1) Hùng Vương thứ 1 húy là LỘC TỰC hiệu KINH ĐƯƠNG VƯƠNG

2) Hùng Vương thứ 2 húy là HÙNG HIỂN tức LẠC LONG QUÂN, hiệu SÙNG LÂM.

3) Hùng Vương thứ 3 húy là Hùng Quốc.

4) — 4 — Hùng Hiệp

5) — 5 — Hùng Hy

6) — 6 — Hùng Hay

7) — 7 — Hùng Chiêu

8) — 8 — Hùng Vỹ

9) — 9 — Hùng Định

10) — 10 — Hùng Vy

11) — 11 — Hùng Trinh

12) — 12 — Hùng Quý

13) — 13 — Hùng Việt

14) — 14 — Hùng Anh

15) — 15 — Hùng Triệu

16) — 16 — Hùng Tạo

17) — 17 — Hùng Nhi

18) — 18 — Hùng Duệ

Thời tiền chiến mỗi năm ở ngoài Bắc dân chúng thường dự lễ «Trăng hội đền Hùng». Đền thờ Hùng Vương được mô tả như sau: Đền thờ được xây trên ngọn núi đất tên là NGHĨA LĨNH SƠN, gồm có 6 gian nhà gạch ngói: 3 gian ngoài là «Đại Bái» để tế lễ, ba gian trong là Hậu cung dùng thờ các vị vua Hùng Trên bàn thờ có rất nhiều bát vị.

Cứ hàng năm vào ngày mồng 10 tháng 3 âm lịch mọi người đều nô nức «Trăng hội đền Hùng» rất đông.

trần ngập căn phòng, em mỉm cười đi ra khỏi phòng. «Lũ giặc» dễ thương của mẹ đi học về rồi đấy.

PHÙNG THỊ KIM NGÂN

P.R.T

PHƯƠNG TIỆN CHUYÊN CHO' TÂN TIẾN TRONG ĐÔ THỊ

TRƯỜNG KỲ Sưu tầm

Mỗi bận tâm sâu xa của nhà chức trách các đô thị lớn trên thế giới là làm thế nào để giải quyết được nạn ứ đọng xe cộ trên các đường phố, vì dân cư và phương tiện chuyên chở đã mỗi ngày một gia tăng nhanh chóng.

Xe Buýt, dần dần được coi là những phương tiện nặng nề và chậm chạp nhất; do đó những công cuộc nghiên cứu quy mô nhằm tìm kiếm một cách giải tốt đẹp nhất nạn ứ đọng xe cộ đã được phát động, đặc biệt tại Hoa Kỳ trong năm 1971 người ta đã khám phá một phương tiện chuyên vận mới đầy hứa hẹn.

Phương tiện mới này có tên là P.R.T (Personal Rapid Transit) nhằm giúp dân đô thị có thể tới sở làm, phi trường hay các trường học một cách an toàn, nhanh chóng và thoải mái. Hiện nay tại một số đô thị lớn tại Âu và Mỹ Châu đang tích cực thực hiện và yểm trợ các dự án này.

Trước hết chúng ta thử đóng vai một hành khách của phương tiện chuyên chở này.

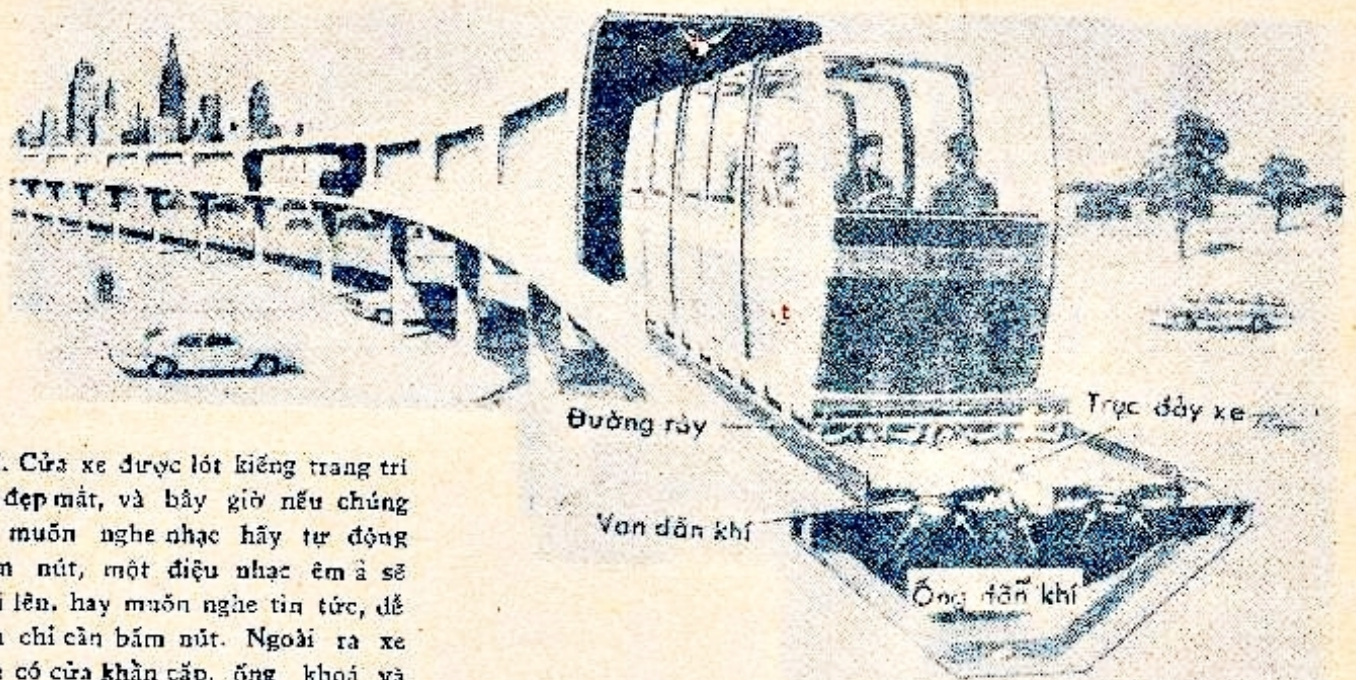
Chúng ta muốn đi đâu? Tới phi trường, xe đã sẵn sàng đợi chúng ta, trước hết phải trả một số tiền cước phi, dĩ nhiên không đắt hơn một

cước xe Taxi. Bấm vào một cái nút trên sườn xe, cánh cửa sẽ tự động mở ra, mời hành khách lên xe, chúng ta sẽ lựa chọn lấy một chỗ ngồi, và an tọa. Cửa xe tự động đóng lại và xe cũng tự động chuyển bánh, với một tốc độ vừa nhanh, xe ra khỏi trạm và lướt và trực lộ chính; (đây là một đường rầy đặc biệt chế tạo riêng cho loại xe này) chúng ta sẽ có dịp quan sát toa xe, thật rộng rãi, ngoài các ghế bành rộng rãi chúng ta đang ngồi, thì các đồ đạc cồng kềnh, chúng ta có thể để ngay bên cạnh dễ dàng, phòng mát mẻ vì nhờ một hệ thống điều hòa không

Một trạm xe kiểu mẫu hệ thống PRT, tại đây các loại xe AU TOCAB chở 2 hoặc 3 hành khách sẵn sàng phục vụ du khách.

1) UNIFLO Một kiểu mẫu khác của PRT không cần động cơ điện, mà chạy được nhờ sức đẩy của một lớp khí ép từ dưới đường rầy có thể chở 4 hoặc 8 hành khách

khí. Cửa xe được lót kiếng trang trí rất đẹp mắt, và bây giờ nếu chúng ta muốn nghe nhạc hãy tự động bấm nút, một điệu nhạc êm ả sẽ trôi lên, hay muốn nghe tin tức, để lăm chỉ cần bấm nút. Ngoài ra xe còn có cửa khẩn cấp, ống khói và bảng chỉ dẫn.

Xe đang lướt trên lộ, chúng ta cảm thấy thật êm ả vì đường hướng dẫn xe được chế tạo kỹ lưỡng, giờ đây xe đã tới địa điểm, nhìn đồng hồ xem chưa tới 10 phút, thật nhanh vì vận tốc của xe trung bình 40 km giờ. Xe tự động tách khỏi trục lộ chính để ghé vào trạm, ngừng lại, cánh cửa tự động mở và chúng ta bước xuống.

Đó là một trong những phương tiện trong hệ thống P.R.T

Hiện nay nhiều tổ hợp đang tìm các thiết lập các P.R.T chung quanh các phi trường quốc tế hoặc các viện đại học. Hệ thống này có thể thiết lập trên mặt đất, dưới đường hầm hoặc các hệ thống treo cao trên các cột trụ.

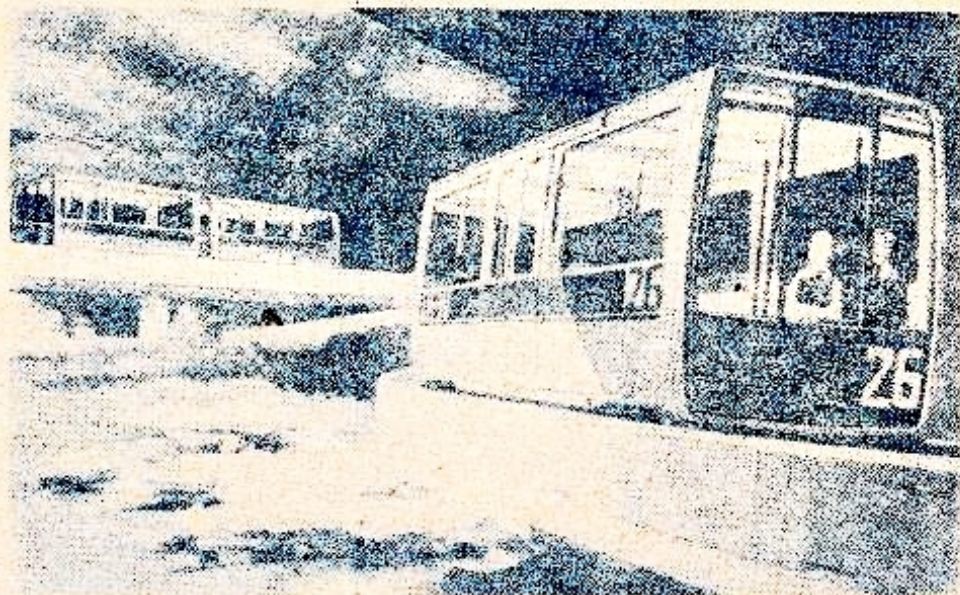
Để chuyển vận các loại xe này, những chuyên viên của PRT đã cho áp dụng một loạt các kỹ thuật mới, như dùng sức ép của chất khí trong ống dẫn dưới đường rầy hoặc các động cơ điện. Với mỗi hệ thống PRT như thế cần phải có một trung tâm điều khiển nhằm điều hành các dịch vụ chính yếu là: điều khiển xe theo ý hành khách, điều khiển tốc độ, lập hành trình... và rất nhiều dịch vụ khác.

Theo một dự án của công ty General Motor thì với một khoảng

cách độ 20km, hệ thống PRT cần phải có 138 trạm lên xuống và trên 3000 toa xe. Như thế Hành khách sẽ được thỏa mãn tối đa, bất cứ lúc nào cần xe là có ngay và dĩ nhiên bộ máy điện từ phải thật tinh vi để điều khiển 3000 toa xe như thế theo ý của hành khách.

Ngoài việc chuyên chở hành khách, loại xe PRT còn có thể sử dụng để chuyên chở hàng hóa, các bưu kiện hoặc thư từ.

Với một hệ thống như thế, người ta nghĩ rằng cần phải có một ngân khoản rất lớn, nhưng điều hiển nhiên rằng theo chiết tính mới đây thì phí tổn để thực hiện một dặm đường hai chiều (1870m) cho hệ thống PRT chỉ tốn 4 triệu Mỹ Kim so với 27 triệu mỹ kim nếu người ta thực hiện một khoảng thiết lộ cho xe hỏa tương đương hay trên 50 triệu Mỹ kim nếu thực hiện đường

Loại xe Vought astrans sẽ được thiết lập tại phi trường Dallas Hoa kỳ vào năm 1973. Có thể chở 40 hành khách.

Loại xe A.C.T. do động cơ điện điều khiển, chạy trên bánh cao su tốc độ 50km/giờ có thể chở 24 hành khách.

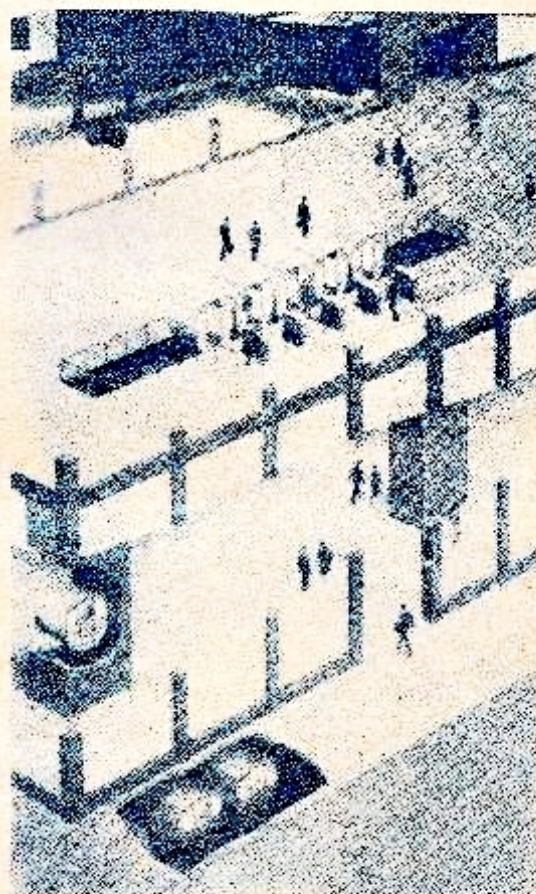
đường ngầm.

Trong những điều kiện đó, phương tiện chuyên chở PRT đã lôi cuốn sự chú tâm của các đô thị. Hiện nay tại hai thành phố lớn của Tây Đức Freiburg và Munich cũng như tại Göteborg Thụy Điển đã có những dự án để thực hiện các phương tiện PRT này.

Tại Luân đôn người ta đang thực hiện một hệ thống PRT nối liền công viên Regent và Soho trong thành phố Luân đôn.

Tại Hoa Kỳ, thì trong dịp tham dự cuộc triển lãm về phương tiện giao thông tháng 5 tới đây (Transpo 72) du khách sẽ được sử dụng loại phương tiện này trên trục lộ giữa phi trường Dulles và Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn. Tuy nhiên tại một số đô thị Hoa Kỳ người ta đã sử dụng loại phương tiện này, chẳng hạn tại Virginia công ty Boeing đã thực hiện xong hơn 2 cây số đường chuyên vận giữa viện Đại học Virginia và Morgantown.

Người ta kỳ vọng phương tiện PRT sẽ giải quyết được nạn kẹt xe trong các đô thị lớn và người ta hy vọng dân đô thị sẽ để xe hơi của họ tại nhà để sử dụng loại xe PRT nếu có các dịch vụ trong thành phố.

PRT cũng có thể áp dụng tại các cao ốc với các «hộp» chứa 3 hoặc 4 hành khách chuyên vận lên xuống hoặc theo đường ngang.

TINTIN

MAO HIỂM

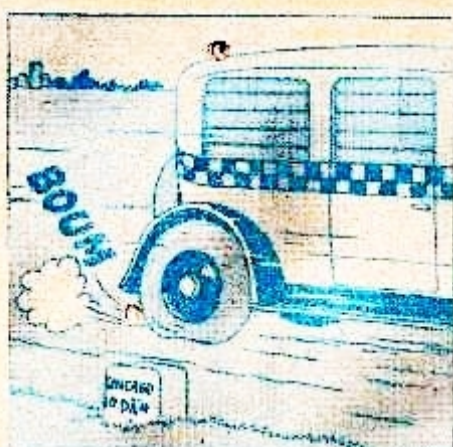
MỸ CHÂU

CHẾT RỒI, MÌNH ĐÃ MẮC BẮT TỘI
NÓ. CẢNH CỬA BĂNG THÉP
LÂM SAO MÀ RA !..

CỬA BĂNG THÉP THÌ
RẮNG NÀY KHÓ MÀ
NHÁ ĐƯỢC!

CHÀ! XUI HẾT CHỖ NƠI!
ĐÁNH XE BỊ NỖ LỘP RỒI!

PHẢI LẸ TAY NẾU
MONG VỀ ĐÚNG
HẸN ĐƯỢC

THỜ PHẢO! MỠI TRẺ
CÓ TÀI PHÚT, KHÔNG SAO

TAM BIẾT CHỦ NÀY, RẤT TRẺ KHÔNG
ĐƯỢC NGẤM BỐ MẮT CỦA CHỦ MÀY
KHI BIẾT TA ĐÃ CỬA XONG CẢNH
CỬA VÀ TRỐN RA NGƯỜI!

BỨC MÌNH GHỀ, Ở CẢI XỨ
HÒA KỶ TOÀN, XE HỜI MÀ
MÌNH PHẢI LƯỞNG BỎ TÔI
MÚT ĐẠM BƯỞNG THÌ
VỀ QUÊ!

MAY QUÁ, MI LÒU. Ồ! CÓ XE,
CẢNH SÁT ĐÃY RỒI... PHẢI
BẢO CHO HỌ BIẾT TỰ SỰ...

TÔI VUA BỊ BẮT CỐC NỤT, THỦ
PHẠM LẠI CỬ XE HỜI MÀ ĐỒNG
VUA GẤP ĐÓ. PHẢI PHÒNG LẺ
THÌ MỚI BẮT KỊP!...

NGỒI LHO VỪNG NGHE MI LÒU,
ĐỪNG CÓ SỢ!...

PHÒNG LẺ THIẾT THỂ NÀO MÌNH
CỨNG BẮT KỊP TÊN LỬU MẠNH ĐỎ

BÀI LUẬN nhất lớp

Trường : Bắc Hải Sài Gòn
Tên : Nguyễn Thị Hoàng Oanh
Lớp : 5 A
Điểm : 8
Lời phê : Ý khá, văn lưu loát

Đề : Tả ngôi nhà em đang ở

Nhà em ở là một ngôi nhà trệt, trong cư xá Sĩ quan Chí Hòa.

Tuy là nhà trệt nhưng ngôi nhà này khá rộng, xây bằng gạch, có một phòng khách, ba phòng ngủ, một phòng ăn, một nhà tắm và một nhà bếp. Muốn vào phòng khách phải đi qua một mảnh vườn nhỏ, trồng vài loại cây ăn trái cành lá rườm rà. Các cây hoa mười giờ nở đỏ tươi làm nổi bật lối đi trái sỏi trắng. Chiều chiều khi đi làm về ba em thường ra hiên ngồi chơi mát và xem chúng em vui đùa. Trong phòng khách, ánh nắng gay gắt như dịu hẳn xuống, nhờ những tấm màn cửa màu xanh mát. Tường trong phòng khách được quét vôi màu xanh ngọc thạch hòa hợp với màu xanh của màn cửa. Trong phòng kê một bộ sa lông màu đỏ thẫm, một chiếc tủ buyp phê, một cái máy truyền hình, nhờ sự bày biện khéo léo của mẹ em càng tăng thêm

vẻ trang nhã và lịch sự của phòng khách. Ấn tượng với phòng khách là phòng học của chúng em. Một phòng tâm nhỏ ngầu cách phòng học và những phòng ngủ. Các phòng ngủ đều gọn gàng, ngăn nắp với ba cái giường sắt, trái *drop* trắng kẻ sọc song với nhau, một cái tủ đứng ở góc phòng dùng để cất quần áo mùa màng. Riêng phòng ba má em, có kẻ thêm một cái bàn giấy gần cửa sổ. Qua một cái sân trắng xi măng nhỏ là một mảnh đất trồng vài loại rau như rau thơm, rau dăm, rau quế, rau mùi v.v... ở giữa đám rau xanh mơn mơn là một cây ớt chỉ chút quả đỏ thẫm trông rất đẹp mắt. Trong cùng là nhà bếp.

Em rất mến căn nhà này, vì nó được dựng lên do công lao khó nhọc của cha mẹ em. Ngoài ra nó cũng là nơi em cư trú, nơi ghi những kỷ niệm vui buồn của em thời thơ ấu.

CHỊ KHUYÊN EM

Tỷ ơi, em ớc ghê đi
Bắt chim làm gì, mẹ nó khổ đau.
Khôn hồn em hãy thả mau
Dừng cố cứng đầu chị đánh nghe không?

Chim con em nhất trong lồng
Chim mẹ bay vòng riu rít kêu thương
Nhớ không bài học nhà trường
Dạy ta phải biết yêu thương muôn loài

Thả ra cho nó tung bay
Trời cao mây rộng sống ngày tự do!
Em dù cho nó ăn no
Sống trong lồng hẹp cơ ro nó buồn.
Tội chưa, cái chú chim non.

TÚ KẾU

TRẢ LỜI Ô CHỮ

MỘT SỰ MÂU THUẪN

$$2 = 1 (?)$$

Cho 2 số bằng nhau mà ta ghi bằng a và b

$$a = b$$

Nhân 2 vế với a, ta có :

$$a2 = ab$$

$$\text{hay } a2 - b2 = ab - b2$$

Ta có thể viết

$$(a - b)(a + b) = b(a - b)$$

$$\text{Chia 2 vế cho } (a - b) : a + b = b$$

$$\text{Như vậy } a = b \text{ (vì } a = b)$$

Ta có thể viết

$$2 = 1$$

Có sự mâu thuẫn ấy là do phép chia hai vế của đẳng thức với $a - b$ đã bị triệt tiêu rồi ($a = b$) Nói khác đi ta không thể chia một số cho số không (triệt tiêu)

Vậy ta nên thận trọng khi chia 2 vế với một số.

MỘT SỐ KHÔNG LỖ

Với 3 con số 9, ta có thể viết số lớn nhất là bao nhiêu?

Không phải là 999, mà cũng không phải là 99^9 . Chính là số 9^9

Lũy thừa 9^9 là 387.420.489. Vậy ta phải tự thừa 9 đến 387.240.486 lần và như vậy số thành sẽ có 369.692.128 con số.

Muốn biết số ấy lớn thế nào, ta tưởng tượng phải dùng một tờ giấy dài 1478 km để viết số không lổ trên (nên nhớ là mỗi con số mà ta viết chỉ choán một khoảng rộng một milimét thôi).

LÊ DƯƠNG THẠCH
(Tam Kỳ)

TRANG KỸ THUẬT

Bình Electronic

Em Cao Tô Anh – Saigon :

Ti vi của nhà em như vậy là bệnh nguyên nhân tại cái Antenna.

Em phải coi kỹ lại, nếu chưa gắn Antenna ở ngoài trời thì nên gắn vào hình sẽ rõ ngay.

Một em tên Dung ở Pleiku :

Giải thích hai chữ viết tắt AC và DC là gì ?

ĐÁP : AC là chữ viết tắt của Alternatif courant là dòng điện xoay chiều. Ví dụ dòng điện 110 hay 220 volt mà em thường dùng ở nhà đó chính là dòng điện xoay chiều. Còn DC chữ viết tắt của Délectrique courant là dòng điện 1 chiều. Ví dụ điện 1 volt 5 của cục pin hay 12 volt của bình ắc quy chẳng hạn đó là dòng điện một chiều.

Em Huỳnh Anh Tuấn – Gia Định : Ti vi nhà em như vậy là bị hư nặng rồi em phải đem đi nhà thương, không thể bửa thuốc cho toa được đâu.

Nguyễn Văn Ái – Cần Thơ : Thành thật xin lỗi không thể trả lời

thư riêng nên phải giải đáp thắc mắc của bạn lên tuần báo.

Nguyên nhân bạn nói lúc thì 300 MF 15 v hay 220 MF 15 volt hoặc 500 MF 15 volt đó là do lỗi ở nhà in vậy bạn thông cảm cho. Chỉ có dòng điện 500 MF 15 volt là tốt nhất nếu không có loại này có thể mua tương đương 470 MF 15 volt cũng được. Còn transistor 2 SB 449 có thể dùng loại tương đương 25 B 126 hay OC 36 cũng được.

Sẽ thỏa mãn bạn lược đồ phần hạ tần vào số báo tới nhờ đơn coi. Hay là thử thực hiện theo lược đồ số này xem sao.

THỰC HIỆN CỦA CÁC EM MÁY KHUẾCH ĐẠI 4 TRANSISTOR

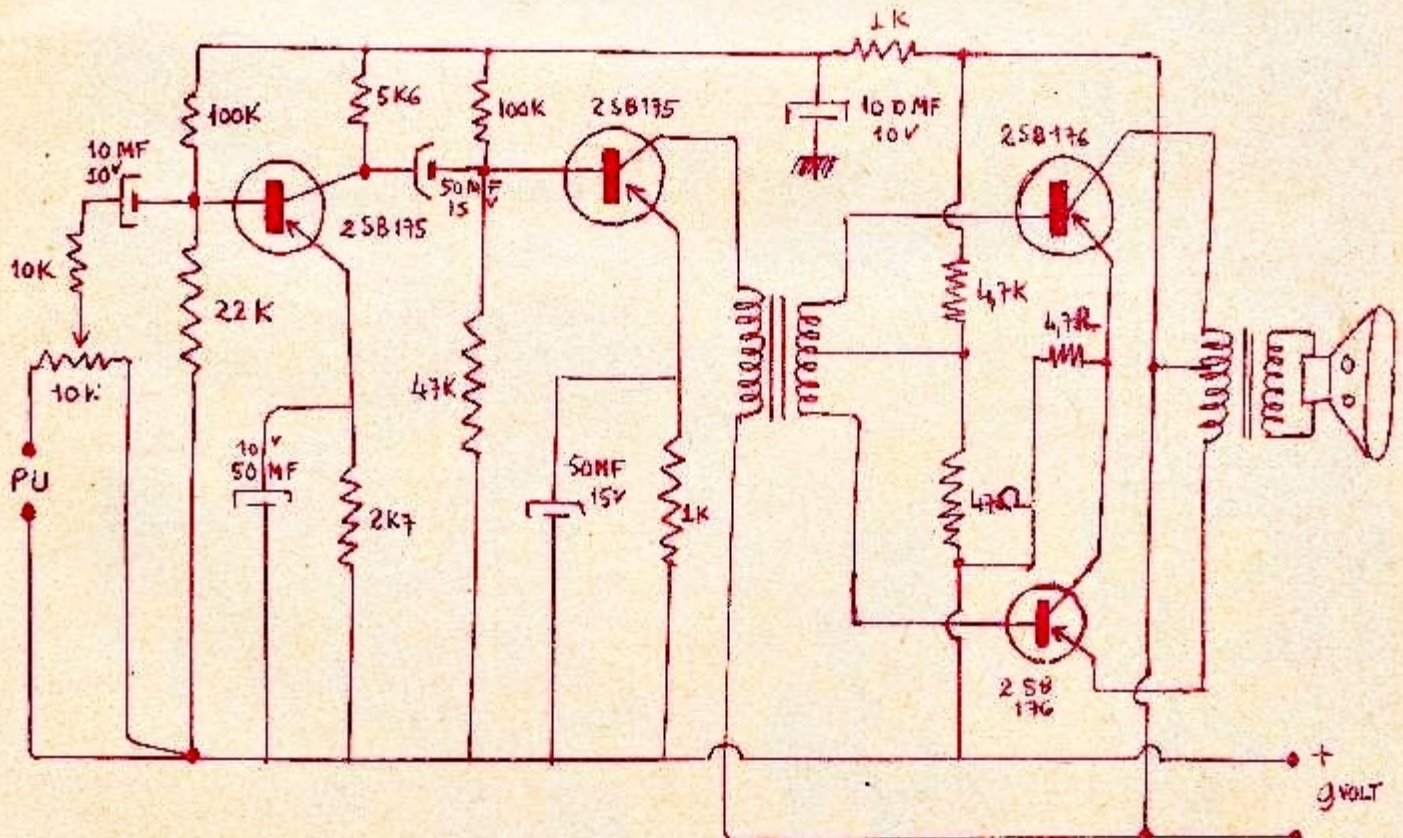
Để đáp ứng nhu cầu đòi hỏi của các em, hôm nay Bình electronic xin trình làng sơ đồ máy khuếch đại 4 transistor. Máy này có thể dùng để

chạy cho máy quay đĩa. Ưu điểm của nó là rất ít điện. Chỉ vào khoảng hơn 100 MA khi ta vặn hết volume nghĩa là hát lớn nhất. Phụ tùng rất dễ mua. Chỉ vào khoảng trên dưới ngàn bạc thôi. Các em có thể mua phụ tùng ở các tiệm bán đồ Radio ở ngã bảy hay Tân Định.

Máy khuếch đại kiểu này sẽ được

dùng bằng 4 transistor loại kiểu PNP 2 cái công suất số là 2 SB 176 còn 2 cái hạ tần sẽ mang số 2 SB 175. Công suất khi hát lớn nhất sẽ được khoảng 150 MW. Vậy các em phải mua loa cỡ 12 cm mạnh 1 W 5.

LƯỢC ĐỒ MÁY KHUẾCH ĐẠI 4 TRANSISTOR

NGUỒN GỐC DÂN VIỆT

CON RỒNG CHÁU TIÊN

VUA ĐỀ MINH CHÁU BA ĐÔI VUA THẦN NÔNG NHÂN
CHUYỂN TUẦN DU PHƯƠNG NAM GẶP MỘT NANG TIÊN
TẠI NÚI NGƯ LINH, HAI NGƯỜI KẾT HÔN SINH ĐƯỢC
HAI CON: ĐỀ NGHI LÀ CON TRƯỞNG, LỘC TỤC LÀ
CON THỨ.

NHÀ VUA VẴN LỘC TỤC HƠN
NÊN CỐ Ý ĐỊNH BẮT LỘC TỤC
LÀM VUA PHƯƠNG BẮC, LỘC TỤC
NHƯỜNG CHO ANH CẢ, VUA BÊN
CỬ LỘC TỤC LÀM VUA PHƯƠNG
NAM TỨC LÀ NƯỚC VĂN LANG
(VN THỜI BÂY GIỜ)

LÊN LÂM VUA, LỘC TỤC LẤY HIỆU LÀ KINH
DƯƠNG, VƯƠNG, LÚC ĐẦU TOÀN ĐỒNG ĐỒ
Ở CHÂN NÚI MIỀN SƠN SAU AN ĐỊNH,
XÂY THÀNH ĐẠP LŨY Ở CỬU
LINH.

MỘT BUỔI SÁNG MÙA XUÂN, NHÂN DỊP NHÂN
HẠ, NGÀI NGƯ DU THUYỀN ĐẾN ĐỒNG ĐÌNH,
HỒ, BÔNG GẶP MỘT GIAI NHÂN TUYẾT SẮC,
NGÀI HỎI CHUYỆN.

TÔI LÀ LỘC TỤC CON VUA ĐỀ MINH SINH TRƯỞNG
Ở MIỀN DƯƠNG TỬ, NGHE TIẾNG ĐỒNG ĐÌNH QUÂN
ĐÃ LÂU, THẬT MAY MẮN NAY ĐƯỢC GẶP NANG
E LÀ DUYÊN TRỜI ĐÃ ĐỊNH

VUA LIÊN MỜI CÔNG CHÚA VỀ KINH ĐÔ,
ÍT LÂU SAU TÂN PHƯƠNG NANG LÀM HOÀNG
HẬU

NGÀI CHO XÂY CUNG
BIÊN Ở NÚI NGHĨA
LÍNH GẦN VIẾT TRÚ,
VÀ XÂY THÀNH KEO
TỚI THONG CHÂU.

MỘT HỒM, KINH DƯƠNG VƯƠNG VỀ THĂM KINH
ĐỒ CŨ LÃ CỬU LINH, LÚC TRỞ VỀ HOÀNG HẬU
LÀM BỐN SINH RA QUÊ LÂM TỨC LẠC LONG QUÂN

LẠC LONG QUÂN KỂ NGHIỆP CHA LẤY HIỆU LÀ
HÙNG HIỄN VƯƠNG ĐUNG ĐỒ Ở NGHĨA LINH

NGÀI KẾT HÔN VỚI ẦU CỖ CON GÁI VUA ĐỀ LẠI,
TRÍ VÌ MỘT LẦN QUỐC ĐỀN BỎ ĐỀ ẦU GIANG

ẦU CỖ CÓ MANG ĐƯỢC 3 NĂM 3 THÁNG 10 NGÀY ĐOAN
LÀM BỐN SINH RA MỘT BỌC CHÙA 100 CÁI TRỨNG

LẠC LONG QUÂN KINH SỞ VÔ LƯỢNG TRUYỀN
LẠI ĐÀN TẾ CAO TRỜI ĐẤT ĐUNG TRỜI NƠI
MÂY NÀM SẮC GIỮA ĐÀN MÂY XUẤT HIỆN 5
VỊ THIÊN CAO LÊN ĐI THƯỜNG

(còn nữa)

TRIỂN LÃM NU CƯỜI

AI LỜI HƠN

Anh bảo em:

— Mày chạy ra mua dùm tao chén chè. Nhớ mượn chén người ta đựng để khỏi phải rửa chén.

— Thôi anh ra ngoài ấy mà ăn, khỏi mất công bưng vò.

TRẦN VỊ GIAO

15 Trần Hưng Đạo
Bình Tuy

PHÒNG XA

Một nhà sản xuất phim phân nửa việc ông đạo diễn vừa mượn hơn 2.000 phụ diễn cho một đoạn phim đánh nhau vào thời xưa.

— Ông có biết như thế là tốn tiền lắm không?

— Ồ không, ông cũng biết cách làm việc của tôi. Tôi đã tính trước cẩn thận rồi, nên cho sung bản hàng dạn thật.

RÙA

Trong hiện án, người khách gọi anh bồi bàn lại găt:

— Ừa, tôi gọi tròng chiến đã nửa giờ rồi sao không thấy mang lên?

— Thưa ông, có lẽ nhà bếp sẽ mang lên tròng rùa!

HIẾU HỌC

Một nhà địa chủ gọi con trai lên Saigon học. Người con viết thư về cho biết là đang theo học trường Quốc Gia Sư Phạm. Sáng hôm ấy, ông lên Saigon chơi, nhờ con dẫn đi dạo phố. Đi ngang một khu nhà đồ sộ, nằm dài theo đường Thành Thái, ông hỏi:

— Ngôi nhà gì mà to lớn quá vậy con?

— Con cũng không biết rõ, hay có tấm bản đồ gần ở công, mình lại đọc thử xem.

Hai cha con lại gần thì thấy:

Trường Quốc Gia Sư Phạm.

NGUYỄN BÍCH LÊ

761 Cao Thắng - Saigon

CHÍN VÀ XANH

Trong một khu vườn của bệnh viện Chợ Quán. Có hai người điên

đang nói chuyện với nhau dưới một gốc cây xoài.

Anh A nói với anh B:

Bây giờ tao với mày trèo lên cây này cho trèo xoài rụng. Khi nào tao đếm ba tiếng là tự mình nhảy xuống giống như xoài rụng vậy!

Như ý kiến của anh A, cả hai người đều leo lên cây.

Anh A đếm: một, hai, ba. Anh A nhảy xuống nhưng anh B vẫn ở trên cây. Anh A nói: — Sao mày không « rụng ». Anh B đáp: — Tao còn xanh lắm sao tao « rụng » được như mày!!!

Anh đáp: Ờ hả!

NGUYỄN THỊ THU HÀ

36 Trần Quang Diệu Sài Gòn

CHÍ THÂN

Hai anh X và Y là bạn rất thân với nhau. Vui, buồn, khổ, cực, bất cứ gì cũng chia sẻ với nhau. Một người ở đầu xóm, một người ở cuối xóm. Hôm nọ, đang xem đá banh trên Tivi, anh X bỗng chạy đến nhà anh Y và chỉ nói một câu:

— Cậu thủ B sút một cú banh hay tuyệt nhỉ?

Đoạn, học tốc trở về nhà để xem tiếp cuộc đá banh. Vừa đến nhà, anh Y cũng rượt đến vừa thở vừa nói:

— Ừ! Hay tuyệt!

Rồi cùng với anh chạy về nhà.

SÔNG THỰC

Trên sân khấu, hai diễn viên nói với nhau:

— Sao? Xong cả chứ?

— Vâng, tôi vừa đặt quả mìn tại nhà tên Lê Văn A.

Trong đám khán giả, có người nhào ra ngắt xìn.

PHẠM HOÀI NHÃN

Tự diễn đạt Long Khánh

LANH TRÍ

Trên sân khấu đang diễn tuồng trình thắm. Chàng thám tử chia súng vào tên gian điệp:

— Ta sẽ đưa ngươi về châu diêm chúa.

Chàng thám tử luy có mà súng mới không nổ. Chàng ta quăng súng:

— Súng này không dùng được, người hãy xem một chương của ta đây.

Xong chàng ta vung tay đánh ra một chương, tên gian điệp ngã gục...

Màn hạ nhanh.

TRẦN HIẾU LIÊN
(Gỗ Công)

LƯỜI

Anh A hỏi anh B:

— Mày quan niệm một người lười phải như thế nào.

— Theo tao thì, một người lười thì phải dậy từ năm giờ sáng để có nhiều thì giờ rảnh rỗi.

LƯỜI

Trong một lớp học, thầy giáo hỏi Ti:

— Trò hãy cho tôi biết, lười là tính tốt hay xấu?

Ti ngồi im, không đáp.

Thầy tức giận hỏi:

— Sao trò không trả lời hử?

Muốn ăn zêro phải không?

Trò trả lời cạnh bên nói:

— Thưa thầy, tại thầy không hiểu chữ Ti đã trả lời thầy rằng: « lười là một tính tốt » và vì quá lười nên nó không thêm đứng dậy trả lời đó ạ.

Lúc này, Ti mới nói:

— Thầy Tèo nói đúng đó thầy.

Thầy giáo: ???

NGÀY THƠ

Lan hỏi mẹ:

— Mẹ ơi, bộ nhà bác Hai nghèo lắm hả mẹ?

— Ai nói với con thế?

— Thì hôm trước, con bác nuôi có một đồng mà bác ấy kêu khóc ầm cả lên đó mẹ.

QUẾ HƯƠNG

195 Phú Thọ - Chợ Lớn

Kỷ này màu chuyện Hiếu Học của em Nguyễn Bích Lê được chấm nhất. Em được tặng một cuốn Điều Đản Muôn Thuở và một cuốn Tin Hiệu Khôn Cấp của Nhật Tiên

VUI MÀ HỌC :

TÂN TOÁN HỌC

CHO TẤT CẢ CÁC EM

BÁCH KHOA PHỤ TRÁCH

BÀI 8 TẬP HỢP KHÔNG PHÂN LY – TẬP HỢP TRỐNG

1) Trong hình vẽ dưới đây, các em khoanh đỏ cho tập hợp các cô gái, khoanh xanh cho tập hợp những đứa trẻ mặc quần, rồi điền vào những khoảng trống :

— Tập hợp các cô gái gồm : _____

— Tập hợp những đứa trẻ mặc quần gồm : _____

2) Các em xóa những chữ không cần thiết 2 trong câu sau đây :

— Bảo và Oanh thuộc về không thuộc về hai tập hợp cùng một lúc.

— Mai, Loan thuộc về không thuộc về hai tập hợp cùng một lúc.

Hai tập hợp trên gọi là hai tập hợp **không phân ly**.

3) Các em điền vào chỗ trống :

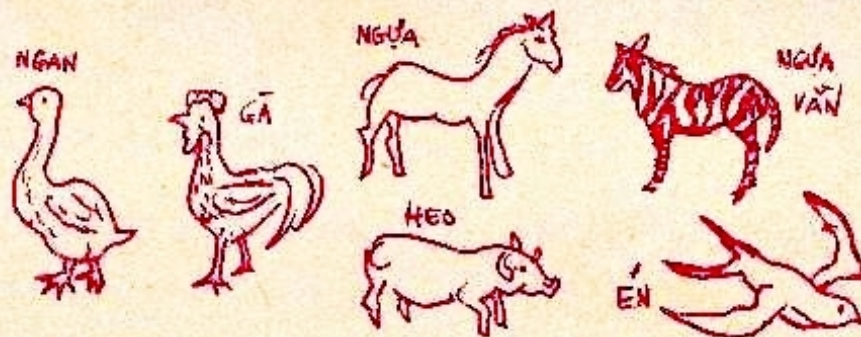
— Hai tập hợp trên có những phần tử chung là _____

— Hai tập hợp ấy gọi là không phân ly

— Tiểu tập hợp hợp thành bởi những phần tử chung _____ là phần giao của hai tập hợp.

4) Trong tập hợp vẽ dưới đây, các em khoanh riêng những giống vật nuôi trong nhà, khoanh riêng những giống vật có 4 chân và tô màu đỏ phần giao của hai tập hợp

Rồi các em điền vào chỗ trống :

— Tiểu tập hợp có phần tử ² con ngựa và con heo là _____ của hai tập hợp các con vật đã vẽ.

(xem tiếp trang 32.)

Đường lên núi THIÊN MÃ

(tiếp theo)

Sáu ngời nhâm nhi ly rượu một cách bình thản, và mắt chú thính thoảng lại liếc ra chung quanh Sơn chợt nhớ tới cuộc đối thoại nghe lỏm được lúc vừa qua: «Chúc nữa chú nhớ ghé lại đàng bờ sông gặp chàng Út...». À! Thì ra chú Sáu đang cần tìm gặp người quen. Hình như «Thằng Út» chưa tới nên chú bắt đầu có vẻ sốt ruột.

Chú đảo quanh mắt một lần nữa. Sau cùng chú biết chắc Út không có mặt trong đám đông, chú liền kêu thêm một ly Uýt ki nữa. Sơn bắt đầu lo ngại vì một đám đông khách hàng bắt đầu trả tiền và lục tục đi ra. Quán

hàng vắng hẳn đi. Bao giờ ư? Chồng Ly tách, bát đĩa ngổn ngang. Nó thăm nghĩ nếu mình chỉ nán thêm năm, mười phút nữa thì thế nào cũng bị chú Sáu đã ý. Còn đang phân vân ở thế tiến thoái lưỡng nan, bỗng Sơn giật thót mình lên. Vì kia thật là lạ lùng chưa, Chú Sáu mới chỉ vài giây trước còn đang mạnh khỏe văng vẳng, bỗng dưng người chú chúi hẳn sang một bên, hai bàn tay run rẩy sờ soạng cò niu tay mép bàn, rồi trong một giây bất ngờ, chú ngã đổ xuống sàn đá hoa, mặt ngửa lên trời, hai mắt trợn ngược, ngay đó, trên khuôn mặt còn trẻ trung sạm nắng in hằn một vết thằn thớt kinh sợ đến tột cùng. Trong một giây thoáng qua rất nhanh, Sơn đã tìm ra nội vụ. Như thế có nghĩa là bọn Hoa Phú Dung đã muốn bịt miệng vĩnh viễn Chú Sáu đáng thương hại kia. Cuộc hẹn của anh Ba tại đây chỉ là một cách dẫn Sáu đến án tử. Họ đã làm quá nhanh nhẹn trước mắt mọi người. Hẳn một kẻ nào đó trong đám thực khách đi ra đã nhúng tay vào nội vụ. Và chắc hẳn Chú Sáu đã bị uống phải một liều thuốc cực độc đã được lén cho vào ly rượu trong lúc bồi bàn lách qua đám đông thực khách để đem lại cho Chú Sáu. Như thế là công cốc! Bao nhiêu công trình theo đuổi từ hôm qua đến nay. Bây giờ thế là hết. Đầu mỗi mồi vừa được mớ ra là đã bị triệt ngay lập tức. Sơn còn biết làm gì hơn là trở về báo cáo chuyện đi với chị Thu Dung là: «Tâm Quê đã bị thủ tiêu. Còn thủ phạm vụ thủ tiêu cũng bị thanh toán nốt!». Con đường mà

Sơn định theo đuổi để mong làm nên chuyện lớn đã trở thành con đường cụt!

CHƯƠNG VIII

CHÂN TRỜI CỎ

Trong thời gian Sơn lặn lội đi theo dấu vết của Tâm Quê thì chị Thu Dung dành hết thì giờ để theo dõi kết quả của mấy tấm hình chụp được trên to trang tài liệu của Giáo Sư Thomas Vincent. Trước hết chị ghé lại tòa soạn xem kỹ lại bản vẽ lời nhận tin với kẻ mạo nhận là Tâm Quê, để chấp nhận sự hợp tác như đã ước hẹn. Lời nhận tin in bằng chữ đậm ngay đầu mục rao vặt hàng ngày: «Hàng đã về đến nơi, liễn lạc gấp để kịp phân phối — Công Ty Phụng Hoàng». Hành tung «bí mật» của chị làm anh chàng Tổng Thư Ký tòa soạn thắc mắc hoài:

— Cô Thu Dung, bây giờ cô lại bày đặt chuyện áp phéc buồn bán nữa đấy à?

Chị Thu Dung mỉm cười:

— Chứ làm sao. Trồng vào cái lương chết đói của anh để tôi nhận răng ra à!

— Mà điều Công Ty của cô buồn bán cái gì? Hàng gì đã về tới nơi?

(còn nữa)

Vì nhà văn Nguyễn Thụy Long bận nhiều công việc nên truyện dài MƠ LÀM VÂN SĨ kỳ này không có. Thiếu Nhi xin chân thành cáo lỗi cùng độc giả thôn mền.

TÂN TOÁN HỌC

(tiếp theo trang 31)

5) Trong tập hợp các con vật ở trên, các em có thể khoanh tròn các con vật bò sát được không? Chắc là không, vì trong hình vẽ không có con vật bò sát nào. Trong trường hợp này, tập hợp các con vật bò sát gọi là TẬP HỢP TRỐNG.

TÓM TẮT BÀI HỌC

1) PHẦN GIAO của hai tập hợp A và B là tập hợp C có các phần tử chung cho A và B. Ta dùng ký hiệu $C = A \cap B$ (đọc C bằng A giao B).

2) Hai tập hợp A và B gọi là không phân ly khi chúng có chung nhau một số phần tử. (nghĩa là có phần giao là một tập hợp C như thí dụ trên.)

3) Một tập hợp E không có phần tử nào gọi là một tập hợp trống. Ta dùng ký hiệu $E = \emptyset$

HỘP THƯ VƯỜN HỒNG (tiếp theo)

lời thư riêng, em đừng buồn nhé. Bác chủ nhiệm và chú NT rất cảm ơn em.

Em Nghiễm Tống Lang, Phan Rang: Em bảo chị không bằng lòng khi nhận được thư em vì sợ mất thì giờ là em làm lầm ghê lắm đây nhé. Trái lại, chị rất cảm động được các em qui mến mà gửi thư về tâm sự vui buồn cùng chị. Thường để cho mỗi người sống một thời gian trên đời để mà yêu thương nhau giúp đỡ nhau. Nếu đời sống mà không có tình cảm thì tức là đã bị trừng phạt, em đừng thức mắc nhé. Thời giờ dành cho các em chính là thời giờ có ý nghĩa của chị đây. Chị gái và anh của em thật đáng quý.

Em Hải Âu, Tùng Nghĩa: Em gửi thư và địa chỉ rõ ràng về số 62 Lê Lợi Saigon 2, nhà sách Khai Tri sẽ gửi tặng em Thư Mục để lựa sách.

Em Nguyễn hữu Sự, Saigon: Câu triết lý mà em đưa ra không đúng hẳn. Đây nhé: «Đời đẹp không phải do mùa xuân, tình yêu mà ra, mà là do tình thương của cha mẹ». Thế nếu cha mẹ em rất thương em mà em cứ nghịch phá, bi quan, xét đoán nhầm lẫn, thì em đâu có thấy đời đẹp, đúng không nào. Mỗi câu danh ngôn tư tưởng hầu như là một quan niệm sống, nó gói ghém cả một triết lý và thường là do sự suy nghĩ đắn đo của các triết gia, học giả. Tuy nhiên, em sẽ có thể là một trong những vị đó nếu em chộn học hỏi, suy luận cho sâu sắc.

Em không ghi tên, Long Xuyên: Chị chiều em quá xá rồi nè. Bây giờ thì em thấy có cả hai mục TNBBH và NĐTV rồi đây nhé. Em chúc linh nghiệm ghê, chị cũng chúc lại «...em luôn yêu đời, dồi dào sức khỏe để mỗi tuần chị em được thấy nhau» nghe em.

Em không ghi tên, có bìa ở 53bis Hoàng Diệu, Đà Lạt: Em thấy nhé, tuần hạ ra đến bảy hạ, báo TN sao lại bị tịch thu. Có lẽ thấy các em mua ào ào, mua lẹ quá nên họ tưởng là bị tịch thu. Làm chị tức cười quá. Hẳn là em đã hết buồn ghê giờ rồi chứ. Bài luận chỉ cần gửi bản chính đủ rồi. Vào gia đình cho vui, khỏi cần viết truyện em à. Chị rất cảm ơn em đã tích cực cổ động cho Thiếu Nhi.

Em Hoài Sơn, Tam Kỳ: Viết thư cho chị, chị mừng, chứ sao chị lại «ki» em nào. Sau kỳ niệm đệ nhất chu niên, tòa soạn sẽ tổ chức cuộc thi sáng tác văn nghệ mới. Em có khiếu hài hước, để chị trích thư em dự thi triển lãm nụ cười... «Em có gửi theo đây 1 bài thơ và 1 vui cười, nhờ chị xem nếu có thể cho «đỏ» thùng rác nhé». Ấy thế mà giả chị «có thể» cho «đỏ» thùng rác thì em lại khóc nhè liên phải không em.

Em không ghi tên, Saigon: Ghi địa chỉ 159, là số mới, dù ghi số cũ cũng không thất lạc. Đừng làm thơ trong lớp, dễ mất thì giờ nghe giảng, chị buồn. Điều cần nhất của các em là sự học không cái gì có thể làm bỏ sự học, nghe em.

Em Nguyễn hữu Phước, Saigon
Em mua cuốn «Lịch sử bưu hoa Việt Nam» sẽ liệt rõ về tem thư. Hoi về sách, em chịu khó ra nhà sách, nhân viên sẽ chỉ dẫn tận kẽ cho em.

Em Huỳnh văn Căn, Phú Nhuận
Em đem lời tòa soạn, chị sẽ đem đi đóng dấu em, lộn phi 3 bỏ mất 100đ. Để dịp khác tòa soạn sẽ tổ chức em nhé.

Em Văn Tấn Sĩ, Châu Đốc: Bài «văn tế thập loại chúng sinh» nghe sâu thâm quá, mà dài ghê làm (đã in thành 1 cuốn) không nên đăng ở TN là nơi các em cần sự vui vẻ. Cuốn đó nhà sách cũng đã hết, khi nào có tái bản chị sẽ báo tin.

Em H.P.V. - bút nhóm H.M.: Tòa soạn TN đã nhận được tập T.G.M.T. và rất cảm ơn em. Với tuổi thơ, các em cứ nên theo những đề tài còn hồn nhiên trong sáng, những đề tài mà nhờ đó biết bao đại văn hào trên thế giới đã trở thành bất tử. Đừng vội «...Vàng lụn khỏi thuốc, những lần đi hoang» nghe em. Chị rất quý tấm nhiệt tình của các em đối với văn nghệ, nhưng xin nhớ đừng «Mẹ em biết được cầm ngân, thế mà ta cũng chẳng cần nghe theo». Cứ khôn lủn, các em sẽ vui và thích chị, nhưng 10 năm sau các em sẽ tỉnh ngộ và khi đó thì đã quá trễ. Những năm đầu Trung học là những năm xây nền đắp móng, cần thận kẻo mà tương lai mù mịt các em ơi.

Em C.T.T.T. - Chợ Lớn: Nếu năm ngoài giới mà năm nay kém tức là em thiếu căn bản. Nhiều em cũng ở trường hợp em, vì thấy bài có nhiều điểm trong kỳ thi, có khi vì may mắn, mà tưởng giỏi là làm lần đó. Vậy các em phải lấy sách toán năm ngoài ra ôn lại và làm nhiều bài

tập. Nếu chỉ một lần lỡ sau đã không thể nào nhớ nổi lời thầy giảng có nghĩa là em không hiểu bài. Vậy ngay sau khi tan học về, em lấy bài ra nghiền cặm lại, lúc đó lời thầy còn vàng vắn, học bài để nhớ và hiểu hơn. Trường hợp không viết được phương trình phản ứng hóa học thì đúng là em không hiểu bài rồi, em phải học lại các bài căn bản hóa học đầu tiên để có nền móng vững chắc mà tiến lên từng lớp. Còn nếu em kéo dài tình trạng này, sang năm em sẽ bị thua sút nữa, và rồi em sẽ chán sự học vì không theo kịp em à.

Em Lê Phi, Qui Nhơn: Cái gì mà buồn giận quá xá vậy nào. Thư em là niềm vui của bác chủ nhiệm và chú NT đó mà. Rất cảm ơn em. Tất nhiên là bác và chú sẽ phải sống để cho em vui lòng chứ, phải không em của chị.

Thương mến tất cả các em

THƯ VÀ BÀI ĐÃ NHẬN ĐƯỢC

(từ ngày 10-4-72 đến 15-4-72) của các em:

Nguyễn gia Huấn (Trần quốc Toàn)
Hồ văn Lợi (Phan Rang) Trí Việt (Sài Gòn)
Nguyễn ngọc Chánh (Thị Nghé)
Đu kỳ Đức (Tân Định) Trần xuân Y.
Phượng trời Văn Nguyệt. Nguyễn văn Thái.
Hồ thanh Sơn (Trung học Phước Long)
Phạm hoài Nhân (Long Khánh)
Minh Hoàng (Tân Vĩnh) Nguyễn từ Tâm (Gia Định) Dương Như (Chợ Lớn)
Đặng Khoa. Lê ngọc Trường (Gia Định)
Phạm kỳ Khiêm (Gia Định) Hàn ngọc Diễm Thủy (Gia Định) Nguyễn từ Sự.
Hàn (Tháp Chàm) Xuân Văn Ninh. Hồng Nghinh (Châu Đốc) Nguyễn trí Hùng (Saigon). Nguyễn đình Tân (Tam Kỳ) Phạm văn Dũng (Huế)
Phượng Đài (Lê văn Duyệt) Trần thị Phượng (Gia Định) Trần Mai Thủy Dung. Nguyễn kim Yếu (Phan Rang)
Nguyễn là Nguyễn. Nguyễn sơn Hải (Đà Nẵng) Nguyễn văn Cà Lơ (Phước Vĩnh) Ngô huy Hòa (Tuy Hòa) Hùng Khanh. Bé Ti Hân. Trần thế Ngọc. Trương Bông. Phú Hòa. Lê xuân Cừ. Mạc phong Vân. Hoàng vũ Đức An (Gia Định) Hoàng Minh. Trần thanh Vân. Trương thanh Lâm. Tân trường Khôi. Lạc Thủy (Cố Công) Ngô lệ Ngọc Yến (Sogon) Châu Bá. Hồng Thụy (Biên Hòa) Hoàng Văn Bình (Sài Gòn) Lê Trung (Biên Hòa) Trần minh Vũ sony. Ngọc Duyên. Lê thanh Tâm (An Giang) Hồ ngọc Diễm (Nguyễn trí Phượng) Vũ văn Luận (Đà Nẵng) Trần Thành (Phan Thiết) Nguyễn Mao (Phan Thiết).

